

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET VERDWENEN DOCUMENT

N° 2279

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Verdwenen Document

HOOFDSTUK I

DE SECRETARESSE

Er waren op die avond omstreeks twintig gasten in de grote ontvangsalon van Sint James Mansions, het prachtige, oude huis van de Staatssecretaris voor Koloniën, Sir Reginald Woodstuff, toen Lord William Aberdeen, de Vice-Voorzitter van de Windsor Club, die deswege toegang had tot de huizen der hoogstgeplaatsten in den lande, door Hicks, de deftige butler, werd aangediend.

Er was die avond een klein, intiem diner geweest en men zou nog wat muziek maken, want Sir Reginald stond er voor bekend, dat hij een groot minnaar was van de Muzen, vooral die van het toneel en van de muziek.

Lord Aberdeen kende de meeste van de gasten, althans oppervlakkig, hij gaf deze een hoofdknikje, wisselde een handdruk met gene en stond tenslotte voor Sir Reginald, bij wie hij al spoedig ontwaand had, dat deze edelman, die thans

zijn gastheer was, door zorgen gedrukt werd.

Hij wachtte er zich echter wel voor, hiervan iets te doen blijken, want daartoe kende hij Sir Reginald te weinig intiem, maar maakte dadelijk daarna zijn buiging voor de vrouw des huizes, een kleine, aristocratische dame, met een fijn gezicht en sneeuwwit haar, dat nog geen kennis had gemaakt met de schaar van de kapper.

Zij was op dat ogenblik in gesprek met een knappe, jonge man, breed geschouderd, die Lord Aberdeen ook dadelijk herkende.

Het was Gerald Mayfare, een neef van moederszijde van de Staatssecretaris.

Tot zijn verwondering zag de bezoeker over het krachtige gelaat van de jongeman een trek van bezorgdheid, die hij er anders nimmer op had waargenomen.

— Hij zal misschien weer te hoog gewed hebben op de renbaan en heeft zo even tevergeefs getracht wat geld van oomlief los te maken, en nu klaagt hij zeker zijn nood bij tante, meende Lord Aberdeen en een flauwe glimlach verscheen voor een ogenblik om zijn lippen.

Niet zodra had hij zijn compliment gemaakt en een handdruk gewisseld met Gerald Mayfare, of zijn ogen dwaalden door het grote vertrek, belangstellend vragend :

— Is de secretaresse van uw echtgenoot er niet, mylady? Ik mis haar slechts zelden op deze kleine partijen.

Er steeg een gloed op in het gelaat van de jongeman, die de vraag gehoord had, toen hij in plaats van zijn tante haastig ten antwoord gaf:

— Zij kon onmogelijk komen, mylord, Mary, ik wil zeggen miss Goldwyne is vrij ernstig ongesteld.

— Dat spijt mij oprecht, zei de oude edelman, en hij meende het.

Mary Goldwyne had hard gewerkt, haar gehele leven lang, zichzelf onderwezen, verscheidene examens gedaan, talen geleerd en was sedert 'n jaar de ijverige en vertrouwde secretaresse van Sir Reinald Woodstuff, die ondanks haar jeugd het volste vertrouwen in haar stelde.

Zij woonde tezamen met een bejaarde tante, die een klein huis bezat op de grens van Centrum en Oosten, in een van die oude buurten, waar de tijd, zonder sporen achter te laten, schijnt te zijn voorbijgeschreden, waar men nog intieme, lommerrijke pleintjes aantreft, zo weggelopen van een ouderwetse prent in een der eerste drukken van Dickens' werken, prachtige, zware bomen en een hobbelig plaveisel, huisjes met topgevels en goed onderhouden voortuintjes.

Lord Aberdeen had het jonge meisje een half jaar geleden voor het eerst ontmoet en dadelijk was hij door haar reine oogopslag, haar geest, haar bescheidenheid en de overvloed van goudblond haar, die langs haar wangen neerstroomde, getroffen.

Zij liet zich volstrekt niet voorstaan op de positie, die zij thans bekleedde, noch op het vertrouwen, dat de Staats-

secretaris in haar stelde, maar deed eenvoudig haar plicht, speelde uitmuntend piano, had een mooie stem en nam iedereen aanstonds in door haar zonnige opgewektheid.

Lord Aberdeen wierp nog een snelle blik op Gerald Mayfare en daar hij zich de bloes van zoeven herinnerde, hechte hij ook aanstonds meer betekenis aan de apartjes, die hij de jongelui wel eens had zien hebben in afgelegen kamershoeken, zonder dat hij daar in het bijzonder op gelet had.

En nu was zij ziek, die kleine, vrolijke Mary.

— Wat scheelt haar? vroeg hij, vol belangstelling, zich met opzet tot de vrouw des huizes wendend.

— De geneesheren zijn het er nog niet over eens, mylord, antwoordde Lady Woodstuff. Zij is een paar dagen geleden eensklaps, midden onder haar werk, door een duizeling overvallen, klaagde over pijn in de keel, over suizing in de oren en een half uur later moest zij zo snel mogelijk naar huis worden overgebracht. Om u de waarheid te zeggen geloof ik, dat de geneesheren er niet veel van begrijpen, evenmin als wij trouwens.

— Zij is vermagerd, zei Gerald, terwijl zijn lippen even trokken.

— Zij slaapt uren lang achtereen en zij heeft een zeer slechte eetlust. De pols is zwak...

— Heeft zij koorts? vroeg Lord Aberdeen, die aandachtig had toegelisterd.

— Slechts nu en dan. Zij spreekt moeilijk, want het praten veroorzaakt haar pijn. Toch is het geen diphteritis, of iets wat er op lijkt, noch een gewone keelontsteking. Lady Woodstuff heeft volkomen gelijk; de dokters begrijpen er, geloof ik, niet veel van.

Lord Aberdeen wierp een korte, verstolen blik op zijn polshorloge en zei, juist toen de vrouw des huizes door een bezoekerster in beslag werd genomen, op zachte toon tot Gerald Mayfare:

— Ik zal mijn visite aanzienlijk bekorten, waarde Mayfare. Ik ga Mary, die ik als mijn kleine vriendin mag beschouwen, aanstonds opzoeken.

De ogen van de jongeman begonnen blijde te schitteren, toen hij op gedempte toon zei:

— Dat noem ik vriendelijk van u, mylord. Als ik mocht, als ik durfde, ik zou u zo gaarne vergezellen.

Lord Aberdeen keek hem een ogenblik recht in het gelaat en zei toen:

— Wie of wat zou het u beletten, als gij vriendschap voor haar koestert?

— Ik heb haar eenmaal bloemen gezonden, en kort met haar tante gesproken, stamelde Gerald, wederom blozende als een jong meisje. Maar ik zou haar zo dol graag zelf eens willen zien...

— Maar zij is toch de secretaresse van uw oom, hernam Lord Aberdeen, met een tinteling van spot in zijn grijze ogen. Mag de neef niet eens informeren hoe het met de assistente van zijn oom de Staatssecretaris gesteld is?

— Maar dat is zelfs zijn plicht, mylord, riep Gerald met een blijde lach uit. En het verheugt mij, dat gij mij daarop gewezen hebt. Staat gij mij toe dat ik u vergezel?

— Ik verlang niets liever, hernam zijne Lordschap. Nu begrijp ik ook beter, waarom er een lichte trek van bezorgdheid lag op het gelaat van uw oom. Hij zal zijn medewerkstertje wel zeer missen.

— Ik zeg u, dat zij hem onontbeerlijk was geworden, hernam Gerald, met een warmte in zijn stem die geen twijfel meer kon overlaten aangaande de gevoelens welke hij jegens Mary Goldwyne koesterde. Zonder secretaresse kan oom het volstrekt niet stellen en hij is dan nu ook reeds in onderhandeling met een nieuwe, natuurlijk slechts voor tijdelijk. Zij heeft uitmuntende getuigschriften, zij zal ook wel erg kundig en handig zijn, maar ik betwijfel sterk, of zij Mary, Miss Goldwyne zou kunnen vervangen, al had zij alle wetenschappen, die er maar bestaan, in haar hoofd. Over een paar dagen zal zij reeds komen. Het treft ellendig, want oom heeft op dit ogenblik juist zeer gewichtige zaken aan zijn hoofd. Ik mag daar natuurlijk niet over uitweiden, maar het zijn dingen van het grootste belang. Mary was natuurlijk niet van alle Staatszaken

op de hoogte, dat begrijpt gij wel, want zij is geen staatsbeambte, maar zij wist toch heel wat.

— Gij koestert veel vriendschap voor haar? vroeg Lord Aberdeen op de man af, Gerald scherp aanziende.

— Zeer veel vriendschap, mylord. Zij beschouwt u als een van haar beste vrienden, dat weet ik en daarom mag ik u wel toevertrouwen, dat ik vurig hoop, dat later... als ik de tegenstand van oom heb weten te overwinnen...

— De tegenstand? herhaalde Lord Aberdeen verbaasd. Gij wilt toch niet zeggen dat hij zich zou verzetten tegen een vereniging tussen u en dat lieve kind, met haar zuiver hart, haar lief-taligheid en haar geestkracht?

— O, oom heeft niets tegen haar, integendeel, zei Gerald haastig. De zaak is, het is ellendig om het te moeten bekennen, dat ik wel wat wild geleefd heb in de laatste tijd. Ik heb nogal wat geld opgemaakt, ik ben lichtzinniger geweest dan ik mij zelf kan vergeven, maar mijn beloften van beterschap maken niet veel indruk op oom. Hij acht mij volslagen ongeschikt om te trouwen met een meisje als Mary; hij denkt dat armoede troef zal worden, en hij wil mij zelfs als attaché van het Britse gezantschap naar Tokio zenden. Stel u voor, naar Tokio, waar al die aardbevingen zijn. Ik wil er zelfs niet aan denken. Als gij nu soms gereed zijt...

Glimlachend om de haast van de jongeman, verliet Lord Aberdeen aan zijn zijde, schier ongemerkt de grote salon.

Daar hij langer had menen te blijven, kon Lord Aberdeen niet over zijn eigen auto beschikken, maar Gerald had de zijne bij de hand en in diens twoseater reden zij zo snel als de wagen maar wilde lopen naar de Cabbage Street. De jongeman stopte na korte tijd voor de groengeschilderde deur van een smal, blijkbaar reeds zeer oud, eenvoudig, maar keurig onderhouden huisje.

Er was zelfs nog een stoep van zes treden aan, een grote merkwaardigheid in een stad als Londen.

Op het bellen van Lord Aberdeen deed een eenvoudig dienstmeisje de deur open die niet zonder verbazing keek naar de

beide heren. Toen zij echter Gerald herkende, nijgde zij blozend en zei:

— Ik zal dadelijk miss Arabella gaan verwittigen. Wilt gij zolang in de ontvangkamer gaan?

Zij hield de deur reeds open en de beide heren gingen binnen, nadat zij het licht had aangeknipt. Het was eigenlijk een weinig verwonderlijk, electriciteit aan te treffen in die ouderwets gemeubelde kamer, met haar notenhouten meubelen uit de vroegste tijd van Koningin Victoria, haar eikenhouten zoldering en haar verschoten, zijden gordijnen, die zeker wel zeer oud moesten zijn.

Een pendule van Sèvres-porselein scheen bedachtzaam de tijd bij te houden en liet haar heldere slaagjes in de stilte van het vertrek vallen.

Een paar minuten later ging de deur weer open en toen verscheen er een dametje, gekleed in een soort crinoline, met pijpkrullen langs de wangen, een kanten mutsje met veel linten op het hoofd, een opengewerkt kraagje, gladde mouwen tot aan de pols en een broche van ivoor. Zij leek wel een levend miniatuurtje van Reynolds, zoals zij daar met kokette stapjes binnenkwam, volkomen passend in die ouderwetse kamer met haar gedempte kleuren en haar geweldige sofa, diep en breed als een bed.

Zij stak Gerald dadelijk de hand toe, maakte een grappige nijging voor de haar vreemde bezoeker, die zij door haar gouden lorgnon opnam en begon toen rad te praten:

— Mary is zoëven wakker geworden, Gerald. Ze heeft over je gesproken. Dwaaze jongen, moet je daar een kleur om krijgen? Zag u wel, mijnheer, dat hij kleurde? Ik zal u dadelijk bij haar brengen, maar gij moet mij beloven, dat gij niet te veel zult praten. Praten vermoeit haar nog erg. De dokter is er vanmiddag geweest, Gerald, maar hij moest herhalen, wat hij reeds gezegd heeft, namelijk dat hij er nog geen hoogte van kon krijgen. Ik begrijp er trouwens zelf niet veel van, dat moet ik je eerlijk zeggen. Zoëven had zij een hoge kleur, maar die is nu alweer weg. Je ziet er goed uit, jongen. U moet het mij niet kwalijk ne-

men, mijnheer, dat ik hem zo noem, maar ik heb zijn moeder heel goed gekend. Maar ik sta er verbaasd over, Gerald, dat je hier maar blijft staan als een zoutpilaar, inplaats van mij te vragen, of ik je bij je zieke vriendinnetje zou willen brengen. Neen, dan waren de jongelui van mijn tijd toch anders. En nu moet ik nog eens herhalen, Gerald, dat je het haar niet al te druk moet maken met babbelen, want je weet hoe ik daar een broertje aan dood heb. Mijnheer, ik heb uw naam nog niet gehoord, maar ik ben overtuigd dat u een vriend zijt van onze Gerald.

— Dat ben ik, miss Arabella, zei Lord Aberdeen, die glimlachend, doch ook een weinig ongeduldig naar het ratelende stemmetje had geluisterd van de oude jongejuffrouw, die zulk een hekel aan babbelen had. Ik ben Lord William Aberdeen en ik geloof te mogen zeggen, dat Mary mijn vriendin is.

Gerald Mayfare had intussen zelf de gangdeur reeds geopend, verteerd door ongeduld naar het schein en op het voetspoor van het zonderlinge dametje met haar grijs vogelkopje, staken zij de ouderwetse vestibule over, met haar staande klok en haar ouderwetse gravures in smalle lijsten en begonnen de eikenhouten wenteltrap, die naar de eerste verdieping voerde, te beklimmen.

Hier opende zij een deur en liet de beide heren binnentreden in een soort boudoirtje, smaakvol gemeubeld en dat dadelijk verried, dat het door een jonge liefvallige vrouw bewoond werd.

Dicht bij een der smalle ramen, thans door gordijnen afgesloten, stond een brede rustbank en daarop lag een nog altijd mooi, maar nu klaarblijkelijk vermagerd en bleek meisje, met twee bijna zuiver ronde, rode vlekken op de ingevallen wangen.

Zij strekte zwijgend beide handen uit naar Gerald en een kort ogenblikje wendde Lord Aberdeen zich zwijgend en bescheiden af, niet willende luisteren naar het tedere gefluister van die twee.

Maar eindelijk trad hij naderbij, duwde Gerald glimlachend een weinigje terzijde en zei met zijn diepe, warme stem:

— Sta mij toe, Mary, mijzelf eens te overtuigen van je toestand. Neen, praat vooral niet meer, bewaar je stemgeluid liever voor Gerald. Laat mij je eens goed aanzien.

Hij had onder het spreken de kap van de elektrische lamp een weinig achterover getrokken, zodat het licht nu vol op het wasbleke gezichtje scheen en zij onwillekeurig met de ogen knipperde en vroeg:

— Doet je keel je pijn, lief kind?

— Tamelijk erg, als ik slik, mylord. Wat is het vriendelijk van u, dat gij zijt gekomen. Ik zou willen...

— We hadden afgesproken dat je niet méér zoudt spreken dan noodzakelijk was, Mary. Laat mij je tong eens zien. Zo is het goed. Nu je pols.

— Bent u dokter? vroeg het jonge meisje, haar oude vriend met grote ogen aanziende.

— Nu en dan, als het nodig is, antwoordde Lord Aberdeen glimlachend, maar in zijn ogen was grote ernst, was ook verwondering te lezen. Slaap je des nachts goed?

— Nogal onrustig... ik schiet voortdurend wakker.

— Heeft de dokter je bloed onderzocht?

— Mijn bloed? herhaalde het meisje verwonderd. Welneen.

— Wacht een ogenblikje, zei Lord Aberdeen kortaf. Hij stond op, trok het spraakzame dametje in een hoek van het vertrek en wisselde op zachte toon een paar woorden met haar, waarop zij aanstonds het vertrek verliet.

Daarop keerde hij weer terug naar de rustbank, bekeek met grote aandacht het tandvlees en met behulp van een zilveren lepel, die haar tante intussen had binnengebracht, het inwendige van het strottenhoofd, trok de oogleden zover mogelijk omlaag, zag naar het gele oogwit, kwam langzaam uit zijn gebukte houding overeind, scheen iets te willen zeggen, bedacht zich en zei, de zieke even over het blonde haar strelend:

— Ik zou morgen je bloed wel eens willen onderzoeken, kleintje, maar zeg er vooral niets van tegen je dokter, want

ik wil mij volstrekt niet opdringen, of hem concurrentie aandoen. Wat schrijft hij je voor?

— Niets anders dan een gorgeldrank, antwoordde de tante, wijzende op een kleine fles, die op de schoorsteen stond.

Lord Aberdeen haalde onmerkbaar de schouders op en begon toen over heel andere zaken te spreken. Een kwartier later echter stond hij reeds op, greep zijn hoed en zei, de smalle witte hand van de zieke vattend:

— Ik denk dat je met die gorgeldrank binnen een maand wel weer genezen zult zijn, kleintje, maar ik kan het, geloof ik, wel in kortere tijd doen, al zul je toch in de eerste weken wel niet in staat zijn om je werk naar behoren te verrichten. Je voelt je zeker nu en dan wat suf, wat leeg in het hoofd?

— Ja, zo is het, mylord. Het is me, alsof er nu en dan plotseling watten in mijn hoofd zit, zo eigenaardig voelt het aan.

— Nu, we zullen dat wel gauw beteren antwoordde de bezoeker. Beste Gerald, ik begrijp zeer goed dat een kwartier voor u wel wat al te kort toegemeten is. Toch moet ik je stellig aanraden je bezoek niet veel langer te rekken. Onze kleine zieke mag volstrekt niet al te zeer vermoeid worden. Madame, het was mij een groot genoegen kennis gemaakt te hebben met zulk een voortreffelijke vrouw.

Met die woorden vertrok Lord Aberdeen en liet in de ziekenkamer een zeer gevleid, oud dametje achter, een gelukkige jongeman en een bleek meisje, dat heel verwonderd en heel nieuwsgierig was.

Maar toen hij zelf weer in de taxi zou stappen, die hij had aangeroepen, bromde Lord Aberdeen voor zich heen:

— Wat moet dat, voor de duivel, betekenen? Het is geen wonder dat die geneesheer met zijn westerse kennis er geen begrip van heeft, met zijn onnozel gorgeldrankje. Maar ik zou wel eens willen weten om welke reden dat arme kind met Indische kruiden vergiftigd is, en wie het gedaan heeft. Maar ik zal het weten, of mijn naam is geen John Raffles.

HOOFDSTUK II

EEN RAADSELACHTIGE ZAAK

Een half uur later had de taxi Raffles tot voor de deur van het huis gebracht, dat hij in de Cromwell Road, onder de naam Lord William Aberdeen bewoonde met zijn trouwe vriend Charles Brand.

Hij vond de jongeman in de bibliotheek, waar zeker wel een achtduizend boekwerken een plaats hadden gevonden, bezig met het sorteren van verschillende dagbladknipsels. Brand keek verwonderd op, toen hij Raffles zag binnenstappen en vroeg, zijn grote schaar uit de hand leggend:

— Nu al terug? Dat is vroeger dan ik verwacht had. Verveling?

— Neen, aan verveling is mijn vroege terugkomst zeker niet toe te schrijven, Charles, antwoordde Raffles, in een gemakkelijke stoel neervallend en zijn lange benen zover mogelijk uitstrekkend. Mary Goldwyne is ernstig ziek.

— Die kleine, blonde secretaresse? zei Brand. Och, dat spijt mij. Maar het zal Gerald Mayfare zeker nog meer verdriet doen.

— Je hebt dus ook gemerkt wat er tussen die twee gaande is? Nu, de knaap is wat lichtzinnig geweest en heeft wat al te veel geld stukgeslagen, maar hij heeft een goed hart; hij denkt er ernstig over te gaan werken en zij zal een uitstekend echtgenoot van hem maken.

— Wat mankeert haar?

— Ze is vergiftigd, Charles, antwoordde Raffles laconiek.

Brand wendde zijn stoel met een ruk naar Raffles om en herhaalde:

— Vergiftigd? Toch geen bedorven levensmiddelen? Champignons? Oesters?

— Niets van die aard. Het is niet door haar eigen toedoen; ze heeft 'n specifiek Indisch vergift binnen gekregen. Niet in voldoende mate om haar aanstonds te doden, maar juist zo gedoseerd, dat een ernstige ongesteldheid van een maand

of zes op zijn minst er het gevolg van moest zijn. Ik heb onmiddellijk de eigenaardige lucht herkend die ook nu nog, na twee of drie dagen, door haar ademhaling wordt verspreid en die mij niet kan bedriegen. Je weet dat ik een studie van de zaak heb gemaakt en dat ik speciaal de Indische plantaardige vergiften door en door ken.

Brand had met de grootste verbazing toegeluisterd en riep nu uit:

— Maar dat is toch onmogelijk. Het kind is nauwelijks twintig of hoogstens twee en twintig jaar en de liefvalligheid zelf. Wie zou haar in 's hemelsnaam van het leven willen beroven?

— Dat is juist niet gebeurd, amice, laten wij dat vooral niet vergeten. Integendeel, men heeft klaarblijkelijk al zijn best gedaan, de noodlottige uitwerking zoveel mogelijk te beperken.

— Maar met welk doel dan toch? drong Brand aan.

— Ja, dat valt niet zo gemakkelijk te zeggen, Charles, antwoordde Raffles peinzend. Het ontsnapt tot dusverre volkomen aan mijn begrip, waarom men dat meisje gedurende een maand of nog langer, ziek wilde hebben, tenzij...

Raffles voltooide de zin niet, maar keek strak naar een duistere hoek van het vertrek, alsof hij daar een antwoord had gevonden op de vraag, die hij zichzelf had gesteld.

Ook Brand staarde in gedachten voor zich uit, en vroeg tenslotte:

— Ben je volkomen zeker van je zaak?

— Zo zeker als men zijn kan, zonder nog het bloed en de urine te hebben onderzocht. Het laatste heb ik aan haar zonderlinge tante gevraagd, van het eerste zal ik mij zelf wat verschaffen. Ik weet echter nu al, dat dit onderzoek mijn diagnose slechts zal bevestigen. De

leuk van de uitademingslucht van iemand, die van dat Indische kruid heeft gegeten, is zo karakteristiek, dat een kennër er zich niet in kan vergissen, maar wel natuurlijk een Europees geneesheer, die van die zaken geen studie heeft gemaakt.

— Maar hoe zou zij dat vergift naar binnen hebben moeten krijgen? vroeg Brand hoofdschuddend.

— Ook daarop kan ik je geen antwoord geven. Maar het is duidelijk, dat men kans heeft gezien, een weinigje van het zeer gevaarlijke goedje binnenshuis te smokkelen, en waarschijnlijk door haar eten te mengen.

— Hoe komt het dan, dat haar tante en het dienstmeisje niet ziek zijn geworden?

— Omdat het vergift gedaan is in iets, waarvan die twee niet zouden eten. Misschien wel in een bonbon, in een stukje chocolade, wat weet ik. Maar ik bedrieg mij niet, dat is zeker.

— Maar dan moeten wij toch onmiddellijk de politie waarschuwen, Edward, riep Brand vol verontwaardiging. Die moet toch een onderzoek instellen.

— Ik ben bang, Charles, dat dat onderzoek van de politie bitter weinig zal opleveren, zei Raffles schouderophalend. Ofschoon, misschien vergis ik me hierin wel. Dat zal echter pas kunnen blijken, als ik het meisje morgen nader onderzraagd heb.

— Heb je haar je vermoedens medegedeeld?

— Nog niet. Dat zal ik niet doen voor ik volkomen zekerheid heb. Dus na het onderzoek van bloed en urine.

— Weet Gerald Mayfare het?

— Ook hem heb ik nog onkundig gelaten. Ik zal hem echter wel in het geheim moeten nemen, mits hij me kan beloven, tegenover zijn oom een volkomen stilzwijgen in acht te nemen. Niemand kan immers zeggen wat hier achter steekt. Wij moeten niet uit het oog verliezen, dat het jongemeisje de secretaresse is van een hooggeplaatst Staatsambtenaar, een Staatssecretaris van Koloniën. En onthoud dat India ook bij die Koloniën behoort.

— Wat vermoed je, Edward? vroeg

Brand, Raffles strak aanziende.

— Op het ogenblik nog niets, amice. Tot dusverre kan ik alleen maar constateren, dat men hier met opzet een meisje zwaar ziek heeft gemaakt, dat een post van vertrouwen bekleedt bij een Staatssecretaris. Indien hier liefde in het spel was, ik bedoel felle jaloezie, dan zou de bedrijver, in dit geval natuurlijk een bedrijfster, ook wel verder zijn gegaan en meteen het onderwerp van haar wraakzucht uit de weg hebben geruimd.

— Men zou de dosis bij ongeluk te klein hebben kunnen maken, Edward, opperde Brand.

— Dat geloof ik niet, Charles, zei Raffles hoofdschuddend. Iemand die dergelijke vergiften toepast, is ook van de dosering uitstekend op de hoogte en weet nauwkeurig wat slechts een lichte bedwelming veroorzaakt, wat een ziekte van een maand lang ten gevolge heeft en wat de dood brengt.

— In dit geval zouden wij dus de daad van een jaloerse vrouw kunnen uitschakelen. Ik moet zeggen dat ik niet kan inzien, wat er dan nog zou kunnen overblijven, Edward.

Raffles gaf geen antwoord.

Hij bleef wel een half uur in diepe gedachten heen en weer lopen, terwijl Brand zijn taak hervat had, maar eensklaps stond hij stil en zei glimlachend:

— Ik zie nog niet veel licht, Charles. Je ziet dat ik al net zo min ijdel ben als ons beider vriend Sherlock Holmes. Misschien brengt de slaap hier wel raad. Ik wens je een goede nachtrust en ik trek naar mijn slaapkamer.

Of de nacht werkelijk raad had gebracht kon Brand de volgende dag niet aanstonds uitmaken, want toen hij aan de ontbijttafel verscheen, deelde Gaston, de oude bediende, hem mede, dat Lord Aberdeen reeds vertrokken was.

Een uur later hoorde Brand Raffles terugkeren en zich aanstonds naar zijn laboratorium begeven, dat zich gelijkvloers bevond in een vertrek, dat met twee hoge ramen uitzag op de tuin. Hij begreep wel dat Raffles niet gestoord wilde worden en wachtte dan ook geduldig maar toch met spanning af, tot

zijn vriend met zijn onderzoek gereed zou zijn.

Er verliep omstreeks een half uur en toen trad Raffles in zijn witte laboratoriumjas binnen en zei, met een ernstige uitdrukking op zijn gelaat:

— Het is zoals ik vermoed heb. Het bloed bevat zonder de minste twijfel nog toxinen, afkomstig van de Indische giftstof en de urine vertoont die eigenaardige reactie, die alleen het gevolg kan zijn van deze soort vergiftiging.

— Nu, Charles, ik geloof dat wij hier aan de vooravond staan van een geheimzinnige zaak, die ik tot iedere prijs tot klaarheid wil brengen. En dat niet alleen omdat de kleine Mary mijn sympathie heeft, maar ook omdat ik van mening ben, dat wij hier te doen hebben met een ernstig misdrijf, waarvan deze vergiftiging nog slechts het begin is.

Hij trok zijn witte jas uit en Brand vroeg:

— Wat ga je nu doen?

— Ik moet haar op de hoogte brengen en haar een paar vragen stellen. Het klinkt ongelooflijk, maar ik moet weten of zij persoonlijke vijanden heeft, die zij in staat acht tot zulk een daad. Ik moet ook weten of zij misschien in de laatste tijd gewichtige staatsstukken heeft behandeld.

— Op die laatste vraag zul je wel een ontkennend antwoord krijgen, Edward, meende Brand. De staatssecretaris heeft een uitstekende kracht aan haar, maar er is geen sprake van dat zij gewichtige stukken, die misschien geheim moeten blijven, in handen krijgt.

— Dat is juist wat ik weten wil, amice. Ik ga nu naar haar toe, en ik heb Gerald verzocht bij ons gesprek aanwezig te zijn.

— Mag ik je niet vergezellen?

— Ik had het je juist willen voorstellen. Kleed je dan gauw aan. Ik wil je wel zeggen, dat ik brand van verlangen om deze zaak nader te onderzoeken.

Enkele minuten later zaten Raffles en Brand reeds in de fraaie limousine, door James Henderson bestuurd, die hen naar de Cabbage Street voerde.

Het dienstmeisje, blijkbaar wel een weinig verwonderd over de herhaalde be-

zoeken van de deftige edelman, voerde hen naar de ontvangkamer, waar het ouderwets dametje hen met haar gewone breedsprakerigheid wilde begroeten, toen er alweer gebeld werd en een ogenblik daarna Gerald Mayfare het vertrek binnentrad.

— Gij zijt een man van uw tijd, zei Raffles glimlachend, terwijl hij hem de hand toestak.

— Er is toch niets ernstigs gebeurd, mylord? vroeg de jongeman, met een ongeruste uitdrukking op zijn knap gezicht.

— Dat kan ik nu nog niet zeggen, beste Mayfare, antwoordde Raffles afgemeten. Waarschijnlijk zal dat afhangen van de antwoorden van onze kleine Mary op mijn vragen. Je kent mijnheer Brand immers, mijn secretaris?

Als antwoord knikten de beide jongelieden elkander even toe en schudden elkaar de hand.

De drie heren bestegen de trap en traden even later het boudoir binnen, waar Mary Goldwyne nog steeds op de sofa lag, bleek, lusteloos en met dezelfde rode vlekjes op haar wangen.

Zij hief met een moe gebaar het witte handje op, om het aan Gerald toe te steken, die het voorzichtig kuste, waarna die twee gedurende korte tijd een van die fluisterende gesprekjes voerden, die voor de buitenstaander onbegrijpelijke nonsens zijn, maar voor de betrokkenen de zaligheid betekenen.

Raffles echter maakte er vrij spoedig een einde aan, trad op de sofa toe, onderzocht de zieke nogmaals nauwkeurig en zei toen, gebruik makend van een ogenblik, dat tante Arabella het vertrek had moeten verlaten, om een gewichtige bespreking te houden met het dienstmeisje:

— Ik heb je bloed onderzocht, Mary, en ik moet je voorbereiden op een ernstige mededeling. Je hebt zonder de minste twijfel op de een of andere wijze een vergiftige stof binnengekregen. Je hoeft niet zo te schrikken; nu ik weet wat het is zal ik je zeker binnen veertien dagen weer gezond kunnen maken. En naar ik hoop zul je er in het geheel geen nadelige gevolgen van ondervinden,

maar wanneer er maar een halve gram méér van was geweest...

— Vergift? herhaalde Gerald Mayfare op een toon van ongelooft. Maar dat is immers onmogelijk, mylord? Hoe zou dat gebeurd kunnen zijn? Zij eet toch niets anders dan van de schotels van haar tante en het dienstmeisje?

— Het was een heel bijzondere soort vergif, Gerald en het is ook waarschijnlijk niet door een van de maaltijden gemengd, antwoordde Raffles zacht. Ik moet vrezen dat het haar opzettelijk is toegediend.

Het meisje slaakte een kreet van afschuw en staarde Raffles met wijdgeopende ogen aan.

— Dat kan ik niet geloven, mylord, stamelde zij toen. Wie zou mij zo iets verschrikkelijks willen aandoen? Ik weet niet dat ik vijanden heb; ik sta niemand in de weg.

— Dat kan men nooit zo zeker weten, zei Raffles schouderophalend. Intussen, als gij voor u zelf zeker weet, dat gij geen enkele vijand hebt, dat gij geen haat of naijver hebt gewekt bij een ander, wegens uw positie, of om iets anders, dan maakt dit de zaak slechts te ingewikkelder en raadselachtiger. Gij moet weten, dat ik uit liefhebberij, als gij het zo noemen wilt, een grondige studie heb gemaakt van de Indische vergiften en na het onderzoek van uw bloed kan ik onmogelijk langer twifelen. En zeg mij nu eens of gij u niet herinnert, dat gij, drie of vier dagen geleden een bonbon hebt gegeten, een stukje chocolade of iets dergelijks, dat u misschien opviel door de eigenaardige bijmaak.

Het meisje scheen met grote inspanning na te denken en zei toen met een zwak glimlachje:

— Gerald zond mij een week geleden een doos bonbons, gij gelooft toch zeker niet...?

— Van een doos kan geen sprake zijn, antwoordde Raffles glimlachend. Want daarin zouden alle bonbons, of althans een groot aantal vergiftigd moeten zijn en als gij er twee van na elkander zoudt hebben opgegeten, dan zoudt gij nu reeds niet langer leven. Neen, het moet een enkel stukje lekkernij zijn geweest.

Nogmaals dacht Mary ingespannen na en toen riep zij eensklaps uit, terwijl haar lippen begonnen te trillen:

— Stil eens. Vier dagen geleden was er een fancy fair in een der zalen van het Departement van Koloniën, ten bate van oorlogsveteranen. Ik ben daar even geweest, ik heb iets gekocht en ik herinner mij nu, dat een vriendelijke heer, die in een der tentjes verkoper was, mij een schaalje met bonbons voor hield, waarvan ik er een heb gesnoept.

— En, viel de smaak u op? vroeg Raffles vol spanning.

— Ik vond de bonbon wel erg zoet, met een flauwe smaak, van knoflook.

— Dat hebt u goed opgemerkt, riep Raffles op levendige toon. Dan is iedere twijfel opgeheven; in die bonbon bevond zich een zekere hoeveelheid van het Indische giftige kruidensap, misschien niet meer dan er blijft hangen aan de punt van een naald. Kende gij die heer?

— Neen, ik had hem nooit gezien. Hij leek mij een oosterling toe, dat is alles wat ik mij nu nog herinner. Maar, mijn God, mylord, wat betekent dit alles dan? Waarom wilde die man mij leed berokkenen?

— Dat is iets waarop ik je nog geen antwoord kan geven, Mary, antwoordde Raffles na enige ogenblikken. Ik moet je nu een indiscrete vraag doen. Maar de ernst van het geval dwingt mij daartoe. Dat Gerald veel vriendschap voor u koestert, is aan zijn oom, zijn tante, misschien nog aan een paar andere personen bekend. Maar is het mogelijk, dat daarvan ook iets naar buiten is uitgelukt?

De beide jongelieden wisselden een snelle blik met elkaar en toen fluisterde het meisje zacht:

— Tante Arabella wist het, en wat die weet...

— Dat weet spoedig geheel Londen, moet ik wel vrezen, vulde Raffles de zin aan. Nu, laten wij afspreken, dat dit alles voorlopig onder ons blijft. Vertel er tante Arabella niets van. En nu moet ik je dadelijk verlaten en ik moet je dringend in overweging geven, je gedachten nu bij andere zaken te bepalen,

mijn kind. Kom, Charles, wij gaan aan het werk. Gerald, we laten je hier, met de opdracht, die jongedame wat op te vrolijken. Misschien hebben wij het raadsel spoediger opgelost dan wij nu verwachten.

* * *

Maar in die mening zou Raffles zich toch spoedig bedrogen zien. Want er waren drie dagen voorbijgegaan, maar hij had nog geen spoor kunnen ontdekken van de man met de bonbons, die zich als verkoper had voorgedaan in een der tentjes op de fancy fair. Want dit bleek uit zijn onderzoek al heel spoedig, er had geen heer met een oosters uiterlijk tot de officiële verkopers behoord en de man had dus het meisje nauwkeurig in het oog gehouden en zich gedurende een enkele, noodlottige minuut voorge-

daan als behorende tot het kleine groepje verkopers. Intussen maakte dit het onderzoek nog veel moeilijker, zoals vanzelf spreekt.

Om in een stad van zeven millioen inwoners een man met een oosters uiterlijk terug te vinden, is bijna even moeilijk als uit een bus met duizend witte kogeltjes, geblinddoekt een enkel zwart weg te nemen. Nog moeilijker werd de zaak, daar de oosterling zich blijkbaar schuil hield, en rustig de uitslag afwachtte van zijn raadselachtige onderneming.

Het was op de avond van de derde dag, toen Raffles nogmaals een bezoek bracht aan de Staatssecretaris van Koloniën, in de hoop, dat hij daar misschien iets zou ontdekken, wat het onderzoek zou vergemakkelijken.

HOOFDSTUK III

HET VERDWENEN DOCUMENT

Hij kwam juist nadat het diner was afgelopen en vond in de grote tuinkamer Sir Reginald, Lady Woodstuff, een paar intieme vrienden en 'n jonge vrouw eenvoudig maar elegant gekleed, die aan hem werd voorgesteld als Dora Morton, de plaatsvervangster van Mary Goldwyne.

Toen zij opstond om hem haar blanke, welverzorgde hand toe te steken, bemerkte Raffles dat zij niet veel kleiner was dan hij zelf.

Niettemin was zij buitengewoon regelmatig gebouwd en haar gelaat, zonder bepaald van een klassieke schoonheid te zijn, trof aanstonds door de onberispelijke, ovale vorm en de diepe glans van de grote, zwarte ogen.

— Mejuffrouw Morton is een Amerikaanse, van Ierse afkomst, lichte Sir Reginald toe, die hen beiden aan elkaar had voorgesteld. En al houd ik er niet van, mijn personeel in bijzijn van an-

deren op te hemelen, ik moet zeggen, dat ik biezonder tevreden over haar ben.

Raffles bleef de jonge vrouw peinzend aanzien, gedurende een kort ogenblik, en terwijl hij zich over haar hand heenboog om die te kussen, vroeg hij zich af, zonder evenwel een antwoord op die vraag te vinden, waar hij dat merkwaardige, gepassioneerde gelaat eerder had gezien.

Meestal vielen dergelijke dingen Raffles onmiddellijk in, maar ditmaal scheen zijn geheugen hem in de steek te laten. En toch was hij er zeker van, dat hij deze vrouw eerder had ontmoet, die reeds opviel door haar lengte.

Allen namen weer plaats, het gesprek werd hervat, maar Raffles sprak geen enkel woord van hetgeen hij had willen zeggen en vragen.

Hij had onmogelijk kunnen zeggen wat het was dat hem weerhield, maar er was iets geheimzinnigs, een dwingende

macht, die hem belette, op dat ogenblik en op die plek te spreken over Mary Goldwyne en de zonderlinge ziekte, waaraan zij leed en waarvan hij de ware aard had ontdekt.

Want hij was juist van plan geweest, die avond het stilzwijgen te verbreken, dat hij en Gerald Mayfare ook tegenover 't echtpaar Woodstuff in acht hadden genomen, juist omdat hij er begon te wanhopen, op een andere wijze dit raadsel tot een goede oplossing te brengen. Hij bleef wel een kwartier lang, zonder een woord te zeggen, luisteren en onwillekeurig kwam hij onder de bekoring van de sonore, diepe stem der nieuwe secretaresse, die bovendien over een bijzondere zangstem bleek te beschikken.

Intussen was ook Gerald Mayfare zonder iets van het bezoek van Raffles te weten, binnen getreden, had hem zwijgend de hand gedrukt en was tamelijk mistroostig in een hoekje gaan zitten, waar zijn tante nu fluisterend met hem sprak.

Een paar van de gasten vertrokken en eensklaps, zonder de minste inleiding, hoorde Raffles voor het eerst spreken over het Ontwerp-Verdrag met Turkije.

Raffles was zeer goed op de hoogte van de politiek van zijn land. Hij wist ook, dat er sedert enige tijd onderhandelingen gaande waren met invloedrijke personen uit het Staatsbestuur van Turkije, maar hij wist volstrekt niet, dat die geheime onderhandelingen in die korte tijd reeds zover gevorderd waren, dat een Ontwerp-Verdrag er het gevolg van was.

Ook had hij gehoord, op de Windsor Club, dat Egypte het onderwerp was van die overeenkomst. Maar wat het inhield, daaromtrent werd het diepste stilzwijgen in acht genomen en dat kon ook moeilijk anders, want niemand wist er iets van, behalve de zeer weinige staatslieden, die de overeenkomst hadden opgesteld.

En nu hoorde hij Sir Reginald eensklaps zeggen:

— Ik ontvang het concept morgen hier, om het voor de laatste maal nog

eens door te zien en, zo nodig, te corrigeren of aan te vullen. Maar ik zou niet gaarne willen, dat de inhoud bekend werd. Dat zou fatale gevolgen kunnen hebben. Pas binnen een half jaar, als de toestand in Egypte zich wat verbeterd heeft, mag de inhoud van dat Verdrag bekend worden gemaakt en dan nog slechts in bescheiden mate.

Daarop hoorde Raffles een andere stem, die van een der intiemste vrienden van de Staatssecretaris, zeggen:

— Dan zou ik maar enige voorzorgen nemen, Reggie. Je weet even goed als ik, dat er in Egypte een voor ons zeer gevaarlijke beweging gaande is, die aanstuurt op volkomen vrijmaking. En voor die lieden zou een kennismaking van die geheime overeenkomst van het allergrootste belang kunnen zijn.

— Maak je niet ongerust; het concept-Verdrag komt mijn werkkamer niet uit, en ik heb mijn voorzorgen genomen, zei Sir Reginald glimlachend. Trouwens, het nalezen en corrigeren zal mij zeker geen half uur ophouden.

— Wie bezorgt het gewichtige document?

— Ik denk, bij nader inzien, dat ik het maar persoonlijk van het Departement zal gaan halen.

— Kan dat werkje daar dan niet gebeuren?

— Neen, het is beter dat ik het hier doe. Een speciale koerier van de Turkse Regering zal het hier komen halen, verzegeld en wel, en onmiddellijk overbrengen. Ja, het is vreemd, dat men soms zulke voorzorgsmaatregelen moet nemen voor een paar velletjes papier, want meer beslaat de geheime overeenkomst niet. Hoe is het, Gerald, krijgt men uit jouw mond vanavond nog iets te horen?

— Ik denk dat hij zich de ziekte van Mary aantrekt, onze Gerald, zei Lady Woodstuff met een tedere glimlach opziende naar de jongeman, die bij de schoorsteen was gaan staan, in diepe gedachten verzonken. Ben je vandaag bij haar geweest, jongen? Hoe was het met haar?

— Het gaat heel langzaam vooruit, tante, antwoordde Gerald.

— Wat zegt de dokter?

Gerald wisselde een snelle blik met Raffles, alvorens hij antwoordde:

— Hij is niet ontevreden, maar hij zegt dat het iets van lange duur zal zijn. Het kan nog wel minstens drie weken duren, alvorens zij weer aan het werk kan gaan.

— En ik hoop te kunnen zeggen, dat uw secretaresse alles in de beste orde zal aantreffen, als ik uw huis weer zal moeten verlaten, Sir Reginald, liet zich de melodieuze stem van Dora Morton uit het hoekje bij de grote schemerlamp horen.

— Daarvan ben ik vast overtuigd, Miss Morton zei de staatsman vriendelijk.

Op het horen van de stem van de jonge vrouw, waren de blikken van Raffles weer naar haar gelaat gegaan en opnieuw vroeg hij zich af, waar hij toch vroeger dat bijzondere gelaat met de zwarte glanzende ogen en de olijfkleurige tint, had kunnen zien. Was het in Rome geweest, in New York, in Moskou?

Tevergeefs dacht hij hierover na, tot zijn gedachten weer door iets anders werden afgeleid. Er werd wat gemusiceerd, hijzelf speelde een romance op de prachtige viool van Lady Woodstuff, die zij zelf zeker in twintig jaren niet meer had aangeraakt; Dora Morton zong nog enkele liederen, en toen ging men uiteen.

* * *

Een paar dagen verstreken, en het was op een van die heerlijke dagen in de winter, die reeds in zich de kiem schijnen te dragen van de naderende lente en nu en dan een vleugje met geuren beladen, zoete wind door de straten der stad strijkt, toen Raffles zich, om drie uur in de namiddag, naar het huis van de Woodstuffs begaf, thans met het vaste doel, te trachten, van de Staatsman iets naders te weten te komen aangaande Mary Goldwyne, na hem te hebben medegedeeld wat de aard van haar ziekte was en in de hoop, dat het antwoord hem iets nader tot zijn doel mocht brengen. Want de geheimzinnige man met het Oosterse uiterlijk van de fancy fair, was en bleef onvindbaar. Het was alsof hij door de grond was gezonken.

Raffles zowel als Brand hadden zich alle moeite gegeven, gedurende die week en de wijken afgezocht, waar de Oosterlingen zich gemeenlijk plegen op te houden, zonder echter iemand te ontdekken, op wie de persoonsbeschrijving van het jonge meisje kon passen.

Toen hij had aangebeld en de deur voor hem was geopend door de oude Hicks, schrok hij van het bleke gelaat van de man en de verschrikte uitdrukking in zijn ogen.

— Wel Hicks, begon hij vriendelijk, wat is je gebeurd, man? Wat zie je er ontdaan uit. Er is je toch, hoop ik, niets onaangenaams wedervaren?

— Niet mij, mylord, niet mij, antwoordde de butler op schorre toon. Ik durf u niets zeggen; ik weet ook eigenlijk niet of ik er goed aan doe, u thans aan te dienen. Er is iets vreselijks gebeurd...

— Er is toch niemand dood? vroeg Raffles ontdaan, denkend aan de ouderdom en de gezetheid van het echtpaar Woodstuff.

— Goddank niet, mylord, maar ik geloof wel, dat het bijna even erg is.

Vastbesloten om zich niet terug te laten wijzen, liep Raffles de brede trap reeds op en regelrecht naar de huiskamer, klopte aan en trad binnen.

Hij zag twee zwijgende, doodsbleke, oude mensen, dicht naast elkaar zitten bij een der ramen, als het ware beelden van wanhoop. Reginald Woodstuff en zijn vrouw. Zij hieven ternauwernood het hoofd op, toen Raffles binnentrad, die aanstonds vroeg, met een klank van oprechte sympathie in zijn stem:

— Beschouw mij, bid ik u, niet als een indringer, Sir Reginald. Het gelaat van Hicks heeft mij zodanig getroffen, dat ik wilde weten wat hier gebeurd is. Kunt gij het mij niet zeggen? Misschien kan ik u van dienst zijn.

— Gerald is zoëven gearresteerd, antwoordde Lady Woodstuff nauwelijks verstaanbaar en met trillende lippen, terwijl dikke tranen haar in de ogen schoten.

— Wat zegt gij daar? riep Raffles in de grootste verbazing uit, terwijl hij snel een paar schreden naderbij kwam.

Hoe is dat mogelijk? Dat moet toch op een vergissing berusten?

In plaats van te antwoorden, haalde de oude dame haar zakdoek te voorschijn en begon bitter te wenen.

Sir Reginald, die zenuwachtig met zijn vingers op een kleine tafel had getrommeld, riep nu op driftige toon, terwijl zijn gelaat vuurrood werd:

— Er kan van een vergissing, helaas, geen sprake zijn, mylord. Komaan, wij beschouwen u als een vriend, ik behoef er geen geheim van te maken, en trouwens zal het binnen enkele dagen wel gemeengoed zijn geworden. Het document, het Turkse Concept-Verdrag, is vanmiddag gestolen, nog geen vol uur geleden.

Raffles deed ontzet weer een stap terug, en stamelde:

— De geheime overeenkomst met Turkije?

— Ja.

— Hier, uit uw huis?

— Uit mijn kamer, mylord.

— Maar, hoe kan dat in verband staan met de arrestatie van Gerald? Wijd het niet aan nieuwsgierigheid, dat ik dit vraag; ik stel het grootste belang in de jongeman.

— Het is de vraag of hij die belangstelling verdient, mylord, zei Sir Reginald op bittere toon.

— O Reggie, zeg dat toch niet, jammerde Lady Woodstuff, haar trillende armen met een smekend gebaar uitstrekkend. Ik kan niet geloven, dat de jongen het gedaan heeft, ik kan niet.

— Neem dan ook maar meteen aan, dat er wonderen gebeuren, riep de oude staatsman op heftige toon. Hij was in de kamer, hij alleen, en niemand anders.

— Wilt gij het mij niet eens geregeld vertellen, Sir Reginald? vroeg Raffles en zijn hand rustte voor een ogenblik op de brede schouder van de gebogen gedaante voor hem.

Die aanraking scheen een algehele verandering teweeg te brengen bij de grijsaard. Zijn bovenlichaam sidderde heftig, zijn vuisten balden zich krampachtig bij de moeite die hij deed, zijn eigen tranen te bedwingen en toen begon hij hees:

— Dit is de zaak, mylord. Ik heb het document drie dagen in huis, om het nogmaals nauwkeurig te bestuderen en al die tijd was het natuurlijk zorgvuldig opgesloten in een uitstekende, splinternieuwe brandkast.

— Dat was tegen het oorspronkelijke plan, viel Raffles hem in de rede. Gij zoudt het zelf gaan halen, het dezelfde dag doorlezen en het aan de koerier medegeven. Tenminste, dat meen ik mij te herinneren van een kort gesprek, dat gij een paar dagen geleden voerde, met een van uw intieme vrienden.

— Dat is ook zo, mylord. Gij hebt dat goed onthouden. Maar ik bekleed een verantwoordelijke positie in ons land en ik achtte het noodzakelijk, in mijn vrije tijd dit gewichtige staatsstuk nog eens grondig te bestuderen. Ik wilde het als het ware van buiten kennen. Daarom haalde ik het reeds eergisteren persoonlijk van het Departement en telkens als ik het had ingezien, sloot ik het zelf weer weg.

— Was dat aan iemand bekend?

— Alleen aan mijn vrouw.

— Hoe kon Gerald dan...

— Luister, dan zult gij het horen.

De oude staatsman zuchtte diep, wreef zich met de geaderde hand over het voorhoofd en vervolgde:

— Vanochtend was Gerald al eens bij me geweest; hij vroeg om geld. Hij moest nog altijd de verloren weddenschap regelen, zei hij. Ik moet u zeggen, dat ik wat geprikkeld was, omdat ik toch de stellige belofte had ontvangen, dat hij op eigen benen zou staan. Ik onderhield hem tamelijk hardhandig. Ik was juist bezig met het Verdrag, dat op mijn schrijftafel lag. Ik zei hem dat hij het geld voorlopig niet kon krijgen. Daarna sprak ik nog even met hem over het Verdrag, dat hij had zien liggen en hij nam vrij brusk afscheid. Maar hij schijnt het met zijn schuldeisers niet op een accoordje te hebben kunnen gooien, want vlak na de lunch kwam hij nogmaals en verzocht mij dringend, hem voor de laatste maal nog wat geld te geven. Hij zei mij dat hij het mij zou terug betalen. U moet weten, dat hij vrij wat geld te wachten heeft van zijn tan-

te Elisabeth, die in Schotland woont. Ook toen was ik weer bezig met de bestudering van het Staatsstuk, dat nu verdwenen is. Ik moet zeggen dat ik wat ongeduldig was geworden op dat herhaalde aandringen en ik weigerde opnieuw. Ik herinnerde hem aan zijn beloften. Toen werd ik weggeroepen...

— Waardoor en door wie?

— Het was de telefoon.

— Moest gij daarvoor het vertrek uit? vroeg Raffles verwonderd.

— Ja.

— Waarom? Gij hebt immers een telefoon in uw eigen studeerkamer?

— Dat toestel was juist die ochtend defect geraakt.

— Wie was er voor u aan de telefoon?

— Iemand van mijn Departement.

— Was 't een belangrijke boodschap.

— Het had zeer weinig om het lijf.

— Hoe lang hield die boodschap u op?

— Ik ben zeker geen volle tien minuten weg geweest, eerder korter. Ik moest echter naar de gang, naar de vestibule, om het andere toestel te kunnen bereiken.

— Wie kwam u zeggen, dat er opgebeld werd?

— Dat deed Hicks.

— Waarom niet uw secretaresse? Dat is toch haar werk?

— Zij zat niet in dezelfde kamer. Denkt gij dat ik zo onvoorzichtig zou zijn? Zij heeft haar vertrek naast het mijne.

— Is daar een telefoon?

— Neen.

— Weet gij of zij in haar kamer was, toen gij dat gesprek met uw neef hadt?

— Ik weet het niet, want de deur was dicht en ik zelf had de sleutel in het slot omgedraaid.

— En toen gij terugkwaamt?

— Toen sprak ik nog enkele woorden met Gerald, die zeer opgewonden scheen te zijn en een paar tellen later driftig vertrok.

— Gij hebt u dus niet dadelijk overtuigd, dat het document er nog was?

— Neen. Maar hij kon nauwelijks het huis verlaten hebben, of ik wendde mij, nog altijd enigszins opgewonden, naar mijn schrijftafel en bemerkte toen pas

met ontzetting dat het document verdwenen was.

— Wat deedt gij toen?

— Ik zal wel veel dwaze dingen hebben gedaan. Ik begon te schreeuwen, juffrouw Morton schoof haastig haar stoel terzijde, wat ik duidelijk kon horen, wilde de tussendeur openen, bemerkte dat ze gesloten was en riep zo hard zij kon:

— Scheelt u iets, mylord? Maak de deur eens open, zijt gij niet wel?

— Hebt gij de deur toen geopend?

— Niet aanstonds. Ik vloog naar het raam, rukte het open, keek op straat en zag juist hoe Gerald, naar het mij voorkwam, zeer vlug in zijn wachtende auto sprong en snel weg reed.

— Vervolgens?

— Toen pas heb ik de tussendeur geopend en tegen juffrouw Morton gezegd wat er aan de hand was. Zij schrok natuurlijk hevig en dadelijk begonnen we samen te zoeken, zonder het minste resultaat evenwel.

— Is het volkomen zeker, dat tijdens uw telefoongesprek, Gerald al die tijd in uw kamer is geweest?

— Daarop durf ik natuurlijk geen eed te doen, want er is niet over gesproken, maar ik ben wel bijna zeker, dat hij al die tijd binnen is geweest.

— Waar stond hij, toen gij weer binnenkwaamt?

— Hij stond met zijn armen op zijn rug door een der ramen te kijken.

— Had hij de tweede maal ook het document gezien?

— Dat moet wel. Het was van een enigszins afwijkend formaat, en bovendien hebben wij er nog over gesproken.

— Weet gij met volkomen zekerheid, dat het document op uw tafel lag, toen gij werdt weggeroepen naar de telefoon?

— Ik ben er absoluut zeker van.

— Noemde degene, die aan de telefoon kwam, zijn naam?

— Neen. Hij zei: Een der ambtenaren van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Het was iets, dat mij even goed mondeling had kunnen worden medegedeeld, later.

— Wist gij dat uw eigen toestel defect was?

— Ja, een paar uur te voren. Ik wilde toen iemand opbellen, maar ik kon er niet in slagen aansluiting te krijgen.

— Wat hebt gij toen gedaan om toch nog met die ander te spreken?

— Gebruik gemaakt van de telefoon in het boudoir van mijn vrouw.

— Is het gebrek aan uw toestel reeds hersteld of althans nagezien?

— Noch het een, noch het ander.

— Op uw nieuwe secretaresse kan natuurlijk geen verdenking hoegenaamd vallen?

— Hoegenaamd niet. Ik zeg u immers, dat de tussendeur door mijzelf gesloten was.

— Zijn er geen andere deuren, behalve die naar de gang?

— Ja, nog een naar de rookkamer, maar ook die had ik afgesloten, niet alleen met de sleutel, maar ook nog met de twee grote knippen.

— Hoe hebt gij kennis gekregen van de arrestatie van uw neef?

— De politie deelde het mij mede.

— Die hadt gij dus op de hoogte gesteld?

— Ik belde de politie aanstonds op en sprak van de vermissing van een zeer gewichtig document. Ik zei dat mijn neef bij mij was geweest...

— Hebt gij hem als de dader genoemd?

— Neen, dat niet, dat zweer ik u. Ik durfde het nog niet denken, ofschoon ik toch wel aan zijn schuld moest ge-

loven als ik het niet aan wonderen wil doen. Maar de politie schijnt de zaak onmiddellijk te hebben doorgezet en arresteerde hem een half uur geleden in zijn woning.

— Het document werd natuurlijk niet in zijn bezit gevonden.

— Inderdaad leverde een huiszoeking niets op, ofschoon hij nauwelijks, volgens de verklaring van zijn eigen bediende, een kwartier thuis geweest kon zijn, antwoordde de Staatsman met een afwezige blik door het raam. Hij zou er zich echter van te voren van hebben kunnen ontdoen.

— En waar dan wel, denkt gij? ging Raffles meedogenloos voort, zijn grijze ogen steeds op de Staatsman gericht.

— Ik kan het u niet zeggen; ik weet het niet; het gaat alles boven mijn opvatting. De jongen was lichtzinnig, maar ik heb altijd geloofd dat hij een oprecht karakter had.

— Dat heeft hij, Sir Reginald, daarvan ben ik vast overtuigd, hernam Raffles kalm. En ik zou er mijn hand voor in het vuur durven steken, dat hij met de ontvreemding van het geheime document niets uitstaande heeft.

— Houdt ge mij voor een onmens? Ik zelf wil immers niets liever dan geloven aan zijn onschuld; als gij mij dan maar wilt verklaren, hoe het concept is verdwenen uit een hermetisch gesloten vertrek, vroeg Sir Reginald verstrooid.

HOOFDSTUK IV

RAFFLES ONTDEKT MERKWAARDIGE ZAKEN

Raffles trad glimlachend op de oude man toe, en zei:

— Ik ben blij, dat ik dit uit uw mond verneem, Sir Reginald. Geloof mij: maar al te vaak bedriegt de schijn en als gij mijn raad wilt opvolgen en goed bevriend blijven met uw neef, laat hem dan nooit

merken, dat gij hem ook maar één seconde verdacht hebt. Wat mij aangaat, ik zou het zeer op prijs stellen, als gij mij wilde toestaan, hier een weinig voor particuliere detective te spelen.

— Gij hebt die toestemming, mylord, en ik zal u innig dankbaar zijn, als gij

mijn kwade vermoeden te schande maakt, riep de Staatssecretaris opgewonden uit. En nog méér zou ik het waarden, als dat stuk zo gauw mogelijk werd teruggevonden, liever vandaag dan morgen. Want, bedenk eens, welke gevolgen het kan hebben, wanneer dat document ontijdig in handen kwam van de opstandige elementen in Egypte. Ik kan u natuurlijk onmogelijk mededeling doen van de inhoud van de overeenkomst, maar een publicatie op dit ogenblik zou een zeer scherp, gevaarlijk wapen leveren in de handen van degenen, die Egypte volkomen onafhankelijk willen maken van het Engelse Bestuur. Meer mag ik u er niet van zeggen, en misschien heb ik al te veel gezegd.

— Ik begrijp volkomen wat u zo buiten uzelf brengt, Sir Reginald en daaraan wil ik dan ook uw opwinding en uw verdenking jegens Gerald Mayfare toeschrijven, hernam Raffles met zijn rustige stem. En omdat er haast bij is, moeten wij ook aanstonds aan het werk gaan. Is uw secretaresse aan het werk gebleven?

— Ja. Ik voel mij echter niet in staat om te arbeiden en wilde haar juist wegzenden.

— Doe dat in geen geval, riep Raffles levendig uit. Laat haar de gewone tijd blijven. Wanneer vertrekt zij gewoonlijk?

— Meestal om vijf uur. Wij hebben haar een paar malen te dineren gehouden.

— Inviteer haar dan ook voor vandaag, als ik u verzoeken mag.

— Maar dat was ik volstrekt niet van plan. Ik ben niet in een stemming om gasten aan tafel te hebben, verzette de staatssecretaris zich.

— Verander dan uw plan, zowel als uw stemming, drong Raffles aan. Het is goed als zij lang hier in huis blijft.

— Maar waarom in 's hemelsnaam? riep Sir Reginald, een weinig ongeduldig. Ik zeg u immers dat er geen schijn van verdenking tegen haar kan bestaan. Zij wist nauwelijks iets van het bestaan van dat concept af.

— Waarde Sir Reginald, in de geheime politiek is « nauwelijks » gelijkwaar-

dig met « zeer nauwkeurig ». Het is heel goed mogelijk dat zij niets met de zaak te maken heeft, maar wij moeten in dit geval uiterst voorzichtig zijn. Is zij nu in haar werkkamer?

— Ja.

— Alleen?

— Zoals altijd.

— Heeft het vertrek, waar zij is, nog een andere uitgang?

— Ja, naar een zijgang.

— Gij weet natuurlijk niet of er iemand bij u binnen is geweest, terwijl Gerald er was, althans niet met zekerheid?

— Dat weet ik wel. Hij is reeds ondervraagd en hij verzekert en wil het bezweren, dat er niemand een voet in het vertrek heeft gezet, terwijl hij er was.

— En hoe denkt gij nu zelf over een jongmens, Sir Reginald, dat de ezelachtigheid en de brutaliteit zover zou drijven, als het ware onder de ogen van zijn oom, een stuk weg te nemen, met de wetenschap, dat hij tien tellen na zijn vertrek ontmaskerd zou zijn.

De oude man zweeg geruime tijd, alvorens hij op doffe toon antwoordde:

— Ik herhaal, dat ik niet weet wat ik er van denken moet. Maar ik zal doen wat gij zegt en Miss Morton uitnodigen. Maar als zij weigert?

— Dan kunt gij haar natuurlijk niet dwingen. Houd haar dan in ieder geval zo laat mogelijk. Ga nu naar haar toe, zeg niet dat ik er ben, gedraag u zo rustig mogelijk, geef haar wat werk op en zend haar over een half uur, maar geen minuut eerder, met een of andere gefingeerde boodschap naar uw Departement. Maar bedenk iets, dat niet à te gezocht lijkt. Intussen zult gij mij wel veroorloven, hier even te telefoneren? Ik meen in de vestibule?

— Ga uw gang, mylord.

Raffles ging naar de vestibule, die volkomen verlaten was en toen hij vijf minuten later het vertrek weer binnentrad had zijn gelaat een eigenaardige uitdrukking.

— Hebt gij gedaan wat ik u verzocht, Sir Reginald? vroeg hij aanstonds, nadat hij was binnengetreten.

— Ja, zij copieert nu een lange brief. Ik heb haar uitgenodigd; zij heeft beleefd geweigerd, zij zei dat zij reeds een uitnodiging had aangenomen.

— Dat is althans een geldige reden. Apropos, weet gij ook waar de jongedame woont?

— Natuurlijk. Zij heeft tijdelijk haar intrek genomen in Hotel Central, omdat zij nog geen geschikt pension had kunnen vinden.

— Dat is geloof ik in de Green Street.

— Juist.

— Gij hebt mij wel eens gesproken van haar voortreffelijke getuigschriften. Waren het originelen of afschriften?

— Gelooft gij dat ik met afschriften genoegen zou nemen? Het waren de originele getuigschriften, in het Frans, het Duits en het Engels.

— Waaruit voortvloeit, dat gij ze haar hebt moeten teruggeven. En nu kom ik met de mededeling van mijn nieuws, Sir Reginald, dat u misschien zonderling in de oren zal klinken, maar dat ik toch, hoe vreemd het u moge schijnen, min of meer verwachtte. Men heeft u van het Ministerie van Binnenlandse Zaken volstrekt niet opgebeld vandaag.

Sir Reginald keek Raffles met grote ogen aan en liet een dof gebrom horen, om vervolgens uit te barsten, terwijl zijn gelaat weer vervaarlijk rood werd.

— Wat zegt ge mij daàr? Wie was het dan die mij opbelde?

— Sir Reginald, als wij dat wisten, dan wisten wij tevens wie de dief is, denk ik. Ik weet het echter volstrekt niet, maar in ieder geval was het een slimme truc, om u, denkelijk op een vooruit bepaald tijdstip, voor enkele minuten uit uw kamer te verwijderen, juist terwijl gij bezig waart het document te bestuderen.

— Maar dat zou de aanwezigheid van een medeplichtige in dit huis doen veronderstellen, riep nu Lady Woodstuff in grote opwinding.

— Dat is een zeer verstandige opmerking van u, mylady, zei Raffles. Wijl het anders onverklaarbaar zou zijn, hoe de medeplichtige buitenshuis precies het juiste ogenblik uitkoos, om Sir Reginald van zijn schrijftafel weg te lokken.

De oude heer had het hoofd in de handen begraven en kreunde:

— Het draait mij voor de ogen. Wie zal die medeplichtige dan kunnen zijn? Dat moet dan toch iemand wezen, die wist dat ik juist enige minuten tevoren was begonnen te lezen in het stuk. En ik zeg u, dat ik volkomen alleen was, wat men noemt alléén, toen ik het stuk uit de brandkast haalde, ongeveer een kwartier, denk ik, of hoogstens tien minuten voor Gerald Mayfare bij mij binnentrad.

— Ik kan het u niet zeggen, Sir Reginald en zeker niet voor ik de plaatselijke toestand heb onderzocht, maar het is zo. Voor ik verder ga en uit vrees dat ik het mocht vergeten: als gij over twintig minuten tot miss Morton zegt, dat zij met een brief van u naar het Ministerie moet gaan, voeg er dan bij, dat gij reeds voor een taxi gezorgd hebt, die voor de deur op haar zal wachten.

— Ik zal doen wat gij verlangt, mylord, maar, wat moet ik in die brief schrijven?

— O, gij kunt een blad onbeschreven papier in de enveloppe doen, antwoordde Raffles schouderophalend, want die brief zal zijn bestemming toch niet bereiken. Neen, vraag mij niets, evenals Sherlock Holmes ben ik ijdel, en bewaar mijn kleine verrassingen graag tot het slot. Laten wij liever over iets anders praten, bijvoorbeeld, over onze kleine vriendin Mary.

En nu deed Raffles dan eindelijk het verhaal van de zonderlinge ziekte van het jonge meisje, waarnaar de beide oude lieden met de grootste ontsteltenis en verbazing luisterden.

Toen Raffles gereed was, riep Lady Woodstuff vol afschuw uit:

— Maar dat is vreselijk, mylord. Met welk doel kan men toch zoiets gedaan hebben?

— Mylady, ik moet wel tot de slotsom komen, dat hiervoor maar één verklaring is te vinden, wanneer ik de zaken in hun onderling verband beschouw, antwoordde Raffles op ernstige toon. Van een gewone jaloezie kan hier geen sprake zijn, zoals mij duidelijk gebleken is. Iedereen hield even veel van uw

kleine secretaresse en zij had zelfs geen benijders. Er moest dus een ander motief hebben voorgezet. Vergeet voorts niet, dat men haar evengoed dadelijk had kunnen doden, maar het niet gedaan heeft. Neen, zij moest alleen maar ziek worden, of, om nog duidelijker te spreken: zij moest alleen maar buiten staat worden gesteld, om hier haar taak te verrichten.

— Maar met welk doel, in naam van alles wat redelijk is? barstte Sir Reginald uit.

— Wel, opdat haar plaats tijdelijk door een ander zou kunnen worden vervuld, antwoordde Raffles bedaard.

Het bleef geruime tijd stil in het vertrek, totdat Sir Reginald langzaam zei, terwijl hij Raffles strak aanzag:

— Dat wil zeggen: gij verdenkt Miss Morton.

— Ik mag haar in ieder geval niet uitschakelen, Sir Reginald.

— Nu, laat ik u dan zeggen, dat ik veel gehoord heb van uw bekwaamheid als amateur-detective, mylord, maar dat ik niet kan geloven dat gij de zaken thans juist inziet.

— Wij zullen wel zien, zei Raffles glimlachend. Het half uur is bijna om, stuur haar nu weg.

Sir Reginald stond op en verliet het vertrek. Raffles wandelde bedaard naar het raam en keek naar buiten op straat. Een taxi stond voor de deur te wachten. Lady Woodstuff was naast hem komen staan. Vijf minuten later zagen zij hoe Dora Morton, keurig gekleed als altijd, even met de chauffeur sprak, en daarop in de auto stapte. Tegelijkertijd trad Sir Reginald weer binnen.

— Daar gaat zij, riep hij uit. Maar, daar bedenk ik, ik heb helemaal vergeten haar te zeggen, wanneer zij moet terugkomen.

— O, zij zal niet terugkeren, Sir Reginald, zei Raffles bedaard.

— Niet terugkeren? herhaalde de Staatsman verbluft. Hoe kunt gij daar zo zeker van zijn?

— Omdat ik er voor gezorgd heb. Maar laten wij nu geen tijd verliezen en de toestand daarboven eens gaan opnemen.

— Gij hebt haar toch niet van haar vrijheid laten beroven? barstte de Staatssecretaris ontdaan uit. Bedenk dat men met zulke dingen niet kan spotten in ons land.

— O, ik sta in een goed blaadje bij de hoofdcommissaris van Politie, antwoordde Raffles luchtig. Willen wij gaan?

Enkele ogenblikken later stonden de beide heren in de fraai gemeubelde werkkamer van de Staatsman. Het was een ruim vertrek, met drie ramen aan de straat, waar het grote bureau-ministre een weinig schuin ten opzichte van een der beide hoekramen en tamelijk ver in het vertrek stond. Het was een zwaar bureau, zonder opstand en bedekt met vele paperassen.

Raffles was midden in de kamer gaan staan, liet zijn blikken in het rond waren en vroeg eensklaps:

— Wist Miss Morton dat uw neef hier was?

— Ik zou niet weten hoe zij het had kunnen ontdekken.

— Wilt gij zeggen, dat men hiernaast niet kan verstaan wat er gesproken wordt?

— Dat is bijna onmogelijk, tenzij men schreeuwt en wij hebben ondanks deze stemming niet veel luider gesproken dan gewoonlijk.

— Ja, zulke ouderwetse huizen hebben meestal zware muren, zei Raffles, terwijl hij peinzend rond begon te lopen. Dat is de deur naar de rookkamer; nog altijd stevig gegrendeld. Dit is de brandkast, een voortreffelijk meubel van modern fabrikaat met een combinatieslot en alleen maar te openen door degene, die het cijfer kent. En hier hebben wij uw bureau. Men heeft er een voortreffelijk gezicht op, ik bedoel dat het licht zeer gunstig valt. Overburen hebt gij niet, want hiertegenover begint juist een zijstraat. Wij zeggen dus dat hier het document lag toen gij werdt weggeroepen?

— Ja, midden op mijn vloielegger.

— Ik zie dat gij groen vloeit gebruikt. Het papier van het stuk was natuurlijk wit?

— Eerder ivoorgeel.

— Bewaarde gij het steeds opgerold of gevouwen?

— Het was steeds opgerold, met een rood lint er om.

— Het lag dus nooit volkomen vlak op uw vloerblad? Het krulde iets naar boven op, vermoed ik?

— Dat is zo, maar waarom in 's hemelsnaam doet gij mij al die vragen? riep de Staatsman in de grootste verbazing uit. Heeft dat iets met de diefstal te maken?

— Misschien meer dan gij kent, mijn waarde Sir Reginald, antwoordde Raffles glimlachend. Wij behoeven daartoe slechts zuiver te redeneren. Gij zijt klaarblijkelijk met opzet uit het vertrek geroepen en, let wel op het moment, dat « men » wist, dat toen het document op uw tafel lag, ondanks dat de deuren waren gesloten. Gij ziet dat de gordijnen wagenwijd geopend zijn. En ik wil er wat onder verwedden, dat er een weinig verder ook een raam is in de kamer van miss Morton.

— Dat is zo. Maar, voor de drommel, wat heeft dat er mee te maken?

— Wel, het is heel eenvoudig. Men kan door een schuingehouden spiegel, 'n ogenblik buiten het andere raam gestoken, zeer gemakkelijk zien wat er hier in de kamer voorvalt. Tenminste, wat er hier in de buurt van het bureau gebeurt. Wil ik er soms een proef mee nemen? Ga voor uw bureau zitten en ik zal u zeggen wat gij doet.

Stom van verbazing, willoos gehoorzaamend, nam de Staatsman in zijn bureaustoel plaats, terwijl Raffles vlug de tussendeur opende, op het raam toeliep en het opende. Even daarna hoorde Sir Reginald een heldere stem door de tussendeur klinken:

— Gij haalt uw sigarettenkoker uit uw zak, gij opent uw pennemes, gij kijkt naar de zoldering, gij leunt achterover in uw stoel. Nu neemt gij een presse papier op, en nu doet gij uw pennemes weer dicht. Is het zo genoeg?

Het volgende ogenblik stond Raffles alweer op de drempel, met een eenvoudig zakspiegeltje in de hand, dat hij handig had vastgemaakt aan het einde van een lange lintaal.

De ander keek hem geruime tijd zwijgend aan en zei toen afgemeten:

— Gij zijt waarlijk buitengewoon schrander, maar toch kan ik nog volstrekt niet inzien, waar dit alles nu op uitdraait. Ik neem aan dat iemand, mijn secretaresse dus, hiernaast gezien heeft, dat ik het document uit de brandkast haalde en begon te lezen. Dat zij snel haar medeplichtige gewaarschuwd heeft, dat deze mij uit de kamer heeft gelokt, maar dan blijft toch nog altijd het onloochenbare feit bestaan, dat de tussendeur gesloten was, met de sleutel aan deze kant en dat ik die deur later zelf heb moeten ontsluiten. Gij ziet dat er geen balkon is, voor het geval gij de dwaasheid zoudt willen begaan, aan te nemen, dat zij daarlangs binnenkwam, zonder dat mijn neef het zag.

— Voor dergelijke dwaasheden willen wij ons juist behoeden, Sir Reginald, zei Raffles glimlachend, en wij willen met redeneren verder gaan. En dat redeneren zal zijn: uit het ongerijmde. Wij constateren, dat hier niemand in het vertrek is geweest, terwijl uw neef hier was en dat gij zelf hem hier nog aanwezig hebt gevonden. Natuurlijk spreekt het vanzelf, dat wij moeten beginnen met het daderschap van Gerald Mayfare uit te schakelen. Welnu, wanneer de diefstal niet van binnen is gepleegd, dan werd dat van buiten af gedaan.

— Dwars door de muur heen soms? riep de Staatsman vol ongelooft, met een spottend lachje om de lippen.

— Dwars door de muur heen, antwoordde Raffles bedaard. Er zal natuurlijk wel een ventilator zijn in deze tussenuur?

Sir Reginald kwam langzaam op uit zijn stoel en zijn blauwe ogen begonnen fel te schitteren, toen hij het bijna uitschreeuwde:

— Zijt gij helderziende? Ja zeker is er een ventilator. Die is er althans geweest, maar nu met papier overplakt, en bovendien hangt er een schilderij voor.

— Het is maar een lichte gravure, Sir Reginald, zei Raffles glimlachend en reeds was hij op een stoel gaan staan, die stond onder een Engels jachttafe-

reel, gevat in een smalle lijst, juist tegenover de plek waar het bureau-ministre stond.

Hij lichtte het zonder enige moeite op en nu uitte Sir Reginald inderdaad een kreet, want het behangspapier was hier keurig weggeknipt en liet het ventilatorgat bloot, waaruit het ijzeren binnenwerk was weggenomen.

— Gij ziet, hoe buitengewoon gemakkelijk het ging, zei Raffles laconiek. Men drukte van de andere kant dit lichte ding met een stokje opwaarts en men bracht een dun rieten stokje, aan het einde met kleefstof besmeerd, of misschien wel een koord, met lood bezwaard, dat eveneens klevend was gemaakt, door die opening op het bureau, en kon gemakkelijk de buit binnenhalen.

— Maar... maar, stotterde de Staatsman verwaasd, als Miss Morton dan gezien had door haar spiegeltje wat hier gebeurde, dan moet zij toch ook mijn neef hebben gezien.

— Dat is niet noodzakelijk, want gij zelf hebt gezegd, dat hij al die tijd bij een der ramen, waarschijnlijk bij dat daar, heeft gestaan, dus buiten de invalshoek van het spiegeltje, antwoordde Raffles.

— En dat hij niets gehoord heeft, is niet zo verwonderlijk, want zelfs nu nog is hier een onafgebroken geraas van allerlei voertuigen. Gij bemerkt zelf wel, dat het volstrekt geen gerucht maakt, als ik dit lichte schilderijtje een weinig

van de wand afduw.

De Staatsman liet zich weer in zijn stoel neerzinken, geheel verslagen, en kreunde:

— Zullen wij het dan ooit terugvinden, het kostbare stuk? Wat zou zij er dan mede hebben kunnen doen?

— Ik vrees, Sir Reginald, dat zij het onmiddellijk, toen het in haar handen was, uit dat zijraam, dat ik daar in haar kamer zie, aan een wachtende medeplichtige heeft toegeworpen, antwoordde Raffles ernstig. Zij moest immers verwachten, dat de diefstal onmiddellijk ontdekt zou worden en dat men ondanks alles, haar vertrek zou doorzoeken en ook haar zelf zou aftasten. Maar nu moesten wij voortaan liever niet meer praten van Miss Morton en van « zij » en « haar », want degene die de diefstal pleegde, is een man.

De Staatssecretaris werd blauwrood in zijn gelaat, terwijl hij hees stamelde, met ogen als stuiters:

— Een man? Houdt gij mij voor de gek?

— Een man, Sir Reginald. De man met het Oosterse gelaat. De man met de bonbons, kortom, Juan Popescu, de Roemeense goudroof, die ik vier jaar geleden in New York bij toeval ontmoet heb, die lid is van de Bende van de Rode Ster, welk genootschap er haar werk van maakt, kostbare politieke documenten te stelen en voor veel geld aan de man te brengen.

Hoofdstuk V

HOE POPESCU IN DE VAL LIEP

De huurauto, waarin Dora Morton was gestapt, reed met snelle vaart in de richting van de Parlementsgebouwen, maar niet ver van de Theems sloeg de auto zijn vaart nog vermeerderend, plotseling een brede laan in, waar zich op dit tijdstip slechts weinig voorbijgangers op-

hielden. De secretaresse met de brief in haar handen op haar schoot, keek verwonderd even naar buiten en tikte toen tegen de voorruit, om de chauffeur op zijn vergissing attent te maken, maar deze scheen het niet te horen en reed kalm verder.

De jonge vrouw slaakte een vloek, die men niet zou verwachten van zulke fijne lippen, klopte nog eens, zocht naar een spreekbuis, vond er tenslotte een, maar het instrument moest wel verstopt zijn, want de zwaar gebouwde chauffeur hoorde nog altijd niets.

En de auto verwijderde zich hoe langer hoe meer van de Theems, in de richting waarvan hij juist had moeten gaan.

Woedend strekte de jonge vrouw de rechterhand uit naar het portier en greep de kruk, om tot de verwonderlijke ontdekking te komen, dat zij het portier onmogelijk kon openen. Zij wilde een raampje neerlaten er was geen riem; het raam bleek vast in de sponning te zitten en kon onmogelijk worden neergelaten.

Zij wilde nu met de volle vuist, op de voorruit bonzen, toen plotseling iets anders geschiedde, dat haar met grote verbazing, maar nog meer met schrik vervulde.

Want vlak tegenover haar, onder het opgeslagen hulpbankje aan de voorzijde, wipte eensklaps een soort klep open en uit een ruimte, die zich onder de zitplaats van de chauffeur moest bevinden, als een duiveltje uit een doosje, kwam eensklaps een man te voorschijn.

En het was een heel gevaarlijk duiveltje ook, want het hield een browning in de rechtervuist en beval grijnslachend, reeds op de knieën neerliggend op de vloer van de snel voortjagende auto, die het met de snelheidsvoorschriften niet nauw bleek te nemen:

— Ik zou, als ik jou was, geen vin verroeren, Doralief, want deze browning is een ondeugdelijk vod en gaat buitengewoon snel af. Schik een beetje op, dan kom ik naast je zitten, schatje en eens wat gezellig met je babbelen, met de loop van dit prulletje tussen je ribben. Goed zo, Lieve hemel, kind, wat word je bleek. Heb ik je dan waarlijk zo doen schrikken? Dat was toch heus de bedoeling niet.

De jonge vrouw staarde met open mond en wijd geopende ogen in het ronde gezicht van een roodharige man, tamelijk haveloos gekleed, met wenkbrauwen als rupsen en een stekelig

snorretje onder de aardappelneus, en stotterde nauwelijks verstaanbaar:

— Wat moet dat betekenen? Wat wil je van me?

— Dat noem ik de zaken bij de kop vatten, grinnikte haar zonderlinge metgezel. Je zult het gauw genoeg merken.

De man liet zijn stem tot een vertrouwelijk gefluister dalen en vroeg:

— Heb je het bijgeval bij je?

— Wat bedoelt ge? Waarover spreekt ge?

— Kom, meisjelief, houd je nu maar niet van de domme. Ik heb het over die bewuste velletjes papier, die je van mijn vriend de Staatssecretaris gegapt hebt.

De jonge vrouw werd nog een tikje bleker, keek toen spottend op de ander neer en antwoordde schouderophalend:

— Je bent niet goed wijs, man. Je moet de verkeerde voor hebben. Ik ben de secretaresse van Sir Reginald Woodstuff, de Staatssecretaris van Koloniën.

— Hoor je mij het tegendeel beweren? vroeg de ander spottend. Dacht je soms, dat ik me vergiste als ik iemand moet afhalen? Het is juist van hem, dat je dat kostelijke papiertje hebt gestolen. Geef het mij nu maar rustig als een brave meid, dan is de zaak beklonken en je bespaart mij de akelige noodzakelijkheid, geweld te moeten gebruiken.

— Ik weet niet wat je bedoelt, en ik heb in ieder geval geen kostbare papiertjes bij mij, antwoordde de jonge vrouw kortaf.

Haar begeleider keek haar een ogenblik scherp aan, haalde de schouders op en zei toen bedaard:

— Wij zullen het aanstonds wel zien. Hier zijn wij er al bijna.

Het was reeds beginnen te schemeren, want het liep naar vijf uur en de dag was donker.

De auto volgde reeds sedert enige minuten een weg, behorende in een buurt, die bijna geheel tegen de grond was gehaald, om plaats te maken voor betere huizen.

Veel was hier echter nog niet van gebouwd en overal stonden directieketen en lagen stapels planken en andere bouwmaterialen.

De chauffeur scheen precies te weten waar hij moest zijn en reed, zonder een enkele keer links of rechts te zien, steeds verder, totdat de man met het rode haar, na een blik door een kier van het gordijntje te hebben geworpen, op zijn beminnelijkste toon zei:

— En nu zal ik wel genoodzaakt zijn je te verzoeken, vooral geen geluid te geven bij het uitstappen, madame, want anders zou ik geweld moeten gebruiken en gij kunt u wel voorstellen, hoezeer mij dat tegen de borst zou stuiten. Ik geloof dat wij er hier al zijn.

Inderdaad stond de auto op dit ogenblik met een schok stil op een zeer duistere plek, waar het schaarse licht van een verre straatlantaarn slechts ternauwernood kon doordringen.

Met de loop van de browning tussen haar ribben, moest de vrouw uitstappen, terwijl Brand haar bij de arm vasthield en het volgende ogenblik zou het kleine groepje binnentreden.

Maar de vrouw meende waarschijnlijk gebruik te kunnen maken van de duisternis, want het was hier, dat zij een poging ondernam om te ontvluchten.

Zij sloeg Brand bliksemsnel de browning uit de vuist en zou hem voorbij zijn gesnelde, als Henderson haar niet met sterke hand had vastgegrepen en achteruit getrokken.

Maar de vrouw rukte zich los, waarbij een deel van haar mouw in de handen van de reus achterbleef en wierp zich met onstuimige woede weer op Brand, die de deuropening versperde.

— Wel allemachtig, ik geloof dat die dame even goed bokst als Carpentier vroeger, riep Brand verwonderd uit, terwijl hij slechts op het uiterste nippertje een hevige kinstoot wist te ontgaan.

Hij was genoodzaakt de deur met zijn voet dicht te werpen, zodat zij in het slot viel.

Maar nu was het daarbinnen ook stikdonker en Brand begon zich waarlijk ongerust te maken over zijn gevangene, die hij vruchteloos trachtte aan te raken met zijn handen.

Het volgende ogenblik slaakte hij een kreet van woede en schreeuwde:

— De halleveeg heeft een mes, James.

Neem je in acht en maak als de drommel licht. Ze heeft me zoëven al bijna geraakt.

De reus gromde een paar vloeken en het volgende ogenblik werd de loods, volkomen ledig nog, verlicht door het tamelijk heldere schijnsel van zijn zaklantaarn.

En het was juist bijtijds, want met opgeheven knipmes stond de vrouw met bliksemende ogen, op nauwelijks drie passen van Brand verwijderd, gereed om toe te stoten.

Reeds daalde haar arm, maar Henderson zette haar op het juiste ogenblik en in de letterlijke betekenis van het woord, de voet dwars, de vrouw struikelde, viel, en het mes vloog haar uit de hand.

Zij was in een ommezien weer over-eind, terwijl het schuim van woede haar op de lippen kwam en boog het hoofd als een stier, om Brand een zogenaamde kopstoot toe te dienen.

— Maar dat is een echte amazone, riep Brand. Ik heb nooit zoiets gezien. James, maak er een einde aan, want het spelletje heeft nu lang genoeg geduurd. Geef mij je lantaarn maar. Maar behandel haar een beetje voorzichtig, want het is toch altijd een vrouw.

Reeds had hij de zaklantaarn aangenomen, de reus trad op de vrouw toe, vatte haar bij een arm en zei met zijn zware stem:

— En houd nu uw gemak maar een beetje juffertje, en geef maar liever dat papiertje af zonder verdere praatjes.

Als enig antwoord bracht de vrouw hem met haar vrije hand, tot een vuist gebald, een geweldige kinstoot toe, die ieder ander zeker zou hebben gevelde.

De reus stond er een ogenblik verbluft van en riep toen uit:

— Bij mijn ziel, die vrouw is sterker dan ik dacht. Mag ik terugslaan, mijnheer Brand?

— Als het moet, maar liever niet. Tracht ook haar andere arm te grijpen, dan zal ik de lantaarn zo lang hier neerleggen en haar binden. Ik vind het een onaangenaam werkje, dat kan ik je wel zeggen.

Hij kwam naderbij om de daad bij het woord te voegen, maar slaakte eensklaps

een kreet, deed vlug nog een stap naar voren, terwijl hij strak naar de vrouw keek en rukte toen plotseling, met een onverwachte greep, de japon op de borst nog verder open, die gescheurd was in de worsteling en riep:

— Een man. James, we hebben met een heer der schepping te doen, al gaat die benaming, helaas, niet meer op. Doe nu maar wat je het beste vindt. We behoeven ons, gelukkig, niet meer zo in acht te nemen

Henderson deed het beste op een afdoende wijze.

Een slag tegen de kaak velde Juan Popescu in zijn volle lengte, hij rolde in een hoek en bleef daar een ogenblik bewegingloos liggen.

Henderson en Brand keken elkander een ogenblik sprakeloos aan en toen barstte de reus uit:

— Ik heb al veel van mijn leven bijgewoond, mijnheer Brand, ik weet ook, dat je tegenwoordig de mannetjes niet meer van de wijfjes kunt onderscheiden, maar dit is toch het toppunt.

— Het is een verkleeding, James. Stel je maar gerust, maar ik moet erkennen, dat ik tot het laatste ogenblik gezworen zou hebben, dat het een vrouw was, als haar kleren niet zo in wanorde waren geraakt. Ik ben benieuwd of mylord dat al weet.

— Hij zal het zeker wel weten, mijnheer Brand, zei de reus met overtuiging. En wat moeten wij nu met die vent doen.

— Allereerst doorzoeken, James, en zo vlug mogelijk. Het is haar, of liever zijn tas, kijk wat er in zit, dan zal ik hem fouilleren.

Vlug trok Brand de nog altijd half bewusteloze man de dunne vrouwenkleren van het lichaam, waaronder hij een zijden tricot bleek te dragen. Hoewel krachtig, bleek Popescu toch tamelijk tenger gebouwd te zijn met smalle schouders en het was zeer begrijpelijk hoe hij erin had kunnen slagen, zich, met zijn zachte trekken en zijn grote, zwarte ogen, zo lang hij verkoos als een vrouw voor te doen, en een mooie vrouw op de koop toe.

Brand doorzocht de kleren snel, ruk-

te ze zelfs stuk, vond natuurlijk volstrekt geen voering, die iets had kunnen verbergen en wierp het hoopje zijde en kant ongeduldig in een hoek.

Hij betastte Popescu overal, maar na een paar minuten wist hij met volkomen zekerheid, dat de sluwe Roemeen, die hij nu pas herkende, zoals Raffles het reeds de dag tevoren had gedaan, het gestolen document zeer zeker niet bij zich droeg.

— De tas, James? vroeg hij vol spanning.

— Er zit niets anders in dan een lippenstift, een poederdons en nog andere vrouwenrommel, mijnheer Brand. Ik heb er de voering uit los gesneden en ik vrees dat het ding geen penny meer waard is en in de voering heb ik alleen maar dit gevonden. Maar dat zult u wel niet zoeken.

Hij stak Brand een opgevouwen papier toe.

De jongeman ontvouwde het, las het door, en zei:

— Een pas, ten name van een zekere Herr Gutmann, en naar alle waarschijnlijkheid nagemaakt. Dat zullen wij in ieder geval maar bewaren. Maar ik geloof, dat onze vriend daar al blijkt. Het wordt dus nu tijd om hem te knevelen en hem te binden.

— En vervolgens, mijnheer Brand?

— Mylord heeft mij opgedragen, onze gevangene naar het huis in de Victoria Street te brengen, naar de kelder, die voor dergelijke akkefietjes zo bij uitstek geschikt is. Hij mag echter volstrekt niet zien welke weg wij volgen, dus wij moeten de gordijnen voor de portieren neerlaten. Hier is touw.

Popescu was in een ogenblik gekneveld en zijn polsen werden stevig bijeengebonden. Daarna werd hij op zijn benen gezet, Brand ging de deur weer openen, nadat de lantaarn gedoofd was, overtuigde zich er van, dat er zich geen enkele voorbijganger in de buurt bevond en fluisterde snel:

— Vlug met hem in de wagen, James. Ik geloof dat ik in de verte stappen hoor.

Vrij onzacht voelde Popescu zich door de geweldige vuist van de reus in de nek grijpen en voortduwen.

Hij begreep nu zeker wel, dat zijn leven geen gevaar liep en liet iedere tegenstand varen.

Het volgende ogenblik werd hij in de auto geduwd en Brand nam weer naast hem plaats.

De jongeman boog zich een weinig over hem heen en vroeg op ernstige toon:

— Je verstaat mij immers, Popescu, want ik heb je herkend, broer.

Popescu keek hem alleen maar met een blik vol giftige haat aan en dat was alles.

— Zou je er niet beter aan doen, ons liever duidelijk te zeggen waar je het gestolen document gelaten hebt?

Popescu haalde even de schouders op, terwijl zijn ogen gloeiden van een moeilijk bedwongen zegepraal.

— Ik begrijp het wel; je zult het wel tijdig in handen van een medeplichtige hebben gespeeld, hernaam Brand kalm, maar inwendig woedend. Nu, wij zullen het stuk nog wel achterhalen, voor die medeplichtige het heeft weten te verkopen. Hoe is het mogelijk, dat men voor een handvol goud de vrede in het Oosten op het spel durft zetten. En nu weg met je, want je loopt ons maar in de weg en je zult je er in moeten schikken, voor een paar dagen onze gast te zijn; totdat wij gelegenheid vinden, je te overhandigen aan de politie.

HOOFDSTUK VI

WAAR IS HET DOCUMENT ?

Ongeveer een half uur later reed de taxi onder het poortgewelf, in een der wanden waarvan zich de huisdeur bevond, die behoorde tot het huis van Raffles in de Victoria Street.

Men kon van de straat af slechts vaag onderscheiden, wat er in de duisternis van dit gewelf voorviel en dat was een gunstige omstandigheid, waarvan Brand en Henderson een dankbaar gebruik maakten.

Het portier werd op een kier geopend, Henderson ging de huisdeur ontsluiten, bliksemsnel werd de gevangene binnengeleid en aanstonds naar de kelder gebracht van het stille, donkere huis.

Brand keek een ogenblik naar de slanke gestalte van Popescu, die zich aftekkende onder de dunne zijde van het tricoot en bromde:

— Ik hoop dat we je spoedig kwijt zijn, kwibus, je bent ons maar tot last.

Op dat ogenblik kwam Henderson opgewonden in de deuropening staan en fluisterde:

— Hij is aan de telefoon, mijnheer

Brand.

Brand vroeg niet eens wie « hij » was, maar antwoordde op levendige toon:

— Ik kom dadelijk, James. Ontdoe de vent van zijn touwen en van de doek in zijn mond, maar wees voorzichtig met de kerel; hij is buitengewoon sluw. Houd hem goed in de gaten.

Toen snelde hij de trappen op, trad een eenvoudig gemeubeld vertrek binnen, nam daar de telefoon op en sprak:

— Ja, met Charles, Edward. Wil je het nummer weten? Vandaag is het 4017. Ben je gerustgesteld? Ja, wij hebben de vent. Ik moet je zeggen, dat het een verrassing voor mij was, neen, hij had niets bij zich, ik ben er zeker van. Ja, dat ben ik met je eens, er moet een medeplichtige bij betrokken zijn; goed, afgesproken, wij zullen ons bij je voegen in het « Hotel Central ». Ja, wij zullen ons haasten. Geloof je dat de medeplichtige daar zal komen? Nu, des te beter.

Brand hing de hoorn weer op de haak, snelde naar beneden en vond Hender-

aan op post staan voor de zware deur, waarin zich een handgroot luikje bevond, waardoor men kon zien wat de gevangene uitrichtte.

Brand wierp een blik door het kijkgat en zag hoe Popescu zich op het bed geworpen had, blijkbaar voornemens, zijn lot zo geduldig mogelijk te dragen.

— Ik zie dat je tot kalmte bent gekomen, Popescu, zei Brand. Zou je ons nu niet veel moeite kunnen besparen door de naam van je medeplichtige te noemen?

Als enig antwoord haalde de internationale spion en hotelrat zijn schouders op.

— Je wilt ons dus niet zeggen, waar het document is? drong Brand aan.

— Denk je dat ik gek ben? klonk nu de spottende stem van de gevangene. Zoek het zelf maar uit. En je bent knap als je het vindt.

Brand beet zich op de lippen.

Hij wist maar al te goed, dat het hier om minuten ging.

Wanneer de medeplichtige er eenmaal in kon slagen, Engeland ongemerkt te verlaten met zijn kostbaar gestolen stuk, dan zou het zeer moeilijk vallen, hem tijdig weer in te halen en aldus een zeer ernstig incident, misschien wel erger, te voorkomen.

— Ik zou er maar niet al te veel op vertrouwen, dat wij je medeplichtige niet in handen zullen krijgen. James, zorg dat de man wat voedsel krijgt en vlug, want wij worden elders verwacht.

Het huis in de Victoria Street bevatte niet alleen een geheel arsenaal en tal van zeer goede vermommingen, maar ook steeds verduurzaamde levensmiddelen.

En zo kon de reus een ogenblik later een busje gecondenseerde melk, een half brood en andere eetwaren op de tafel in de cel neerzetten, terwijl Brand buiten de wacht hield.

— Hoe lang denken jullie me hier te houden? vroeg Popescu met een boosaardige blik.

— Totdat wij de geheime overeenkomst hebben, antwoordde Brand lachend.

— Maar wie zijn jullie, dat je je het

recht aanmatigt, mij hier in dit huis opgesloten te houden? Van de politie zijn jullie zeker niet.

— Dat heb je goed geraden.

— Concurrenten misschien?

— Dat zou wel eens zo kunnen zijn, antwoordde Brand spottend. Maar concurrenten of politie, hier blijven zul je zolang het ons goed dunkt. En nu nemen wij voorlopig afscheid van je, Miss Dora Morton, alias mijnheer Popescu. En als wij je er een genoeg mee kunnen doen, dan willen wij je wel een compliment maken over de schitterende wijze, waarop jij je rol als vrouw hebt gespeeld. Het scheelde maar een haar, of ik was smoorlijk verliefd op je geworden. Kom mee, James.

De grendels werden opnieuw voorgeschoven, de zware sleutel werd in het slot omgedraaid en toen gingen de beide mannen de trap weer op, draaiden de ontstoken lichten uit, traden naar buiten en vonden de taxi op dezelfde plaats terug waar zij hem hadden achtergelaten.

Henderson nam weer achter het stuurwiel plaats en vroeg toen:

— Waar moet ik heenrijden, mijnheer Brand?

— Naar het Hotel Central, in de Green Street, waar die vrouw logeerde.

— U bedoelt die man?

— Natuurlijk.

— Maar wat moeten wij daar doen?

— Mylord verwacht, dat haar medeplichtige daar haar komst wel zal afwachten, of zich althans daarheen zal begeven, nadat de gewaande secretaresse haar dagelijkse taak heeft verricht. Natuurlijk was zij niet van plan om ooit terug te komen, maar zij wilde haar rol tot het laatste ogenblik spelen, om geen achterdocht te wekken. En ik denk dat mylord daarvan gebruik wil maken, om die medeplichtige op te vangen en hem het document afhandig te maken.

De blauwe ogen van de reus begonnen te schitteren, toen hij verheugd zei:

— Dat lijkt mij een uitstekend plan te zijn, mijnheer Brand. Kom maar gauw naast mij zitten, want ik zou die onderneming niet graag willen missen.

Brand nam zijn plaats naast Hender-

son in, de auto reed het poortgewelf uit en omstreeks twintig minuten later liet Brand Henderson stoppen, op een vijftigtal passen van het Hotel Central, een tweede rangs gelegenheid met een paar honderd kamers, waar men reeds voor een paar shilling per nacht een kamer kon krijgen.

Hij liet zijn stem wat dalen en zei:

— Wacht hier maar even, James, tot ik eens poolshoogte heb genomen. Wij hebben met drommels slimme lui te doen en moeten ons in acht nemen.

Hij was reeds op het trottoir gestapt en wendde zich nog eens om tot Henderson met de woorden:

— Het is al over zes, James, maar ik vrees, dat het met onze maaltijd wel een uurtje later zal worden. Heb je honger?

— Ik heb eigenlijk altijd honger, mijnheer Brand. Maar het komt er werkelijk niet veel op aan, zei de reus gulhartig. Daar is nog een winkel open, waar ik wel wat saucijsebroodjes kan kopen.

— Dat is een uitstekend idee, James. En nu ga ik heen, en zal je wel zeggen wat er te doen valt.

Hij wachtte nog even tot Henderson terugkwam met een voorwerp, dat er uitzag als een niet al te kleine zak aardappelen en dat gevuld bleek te zijn met smakelijke broodjes, glimlachte eens en liep toen langs enkele nog verlichte winkels voort, totdat hij het hotel bereikt had. Bij de brede ingang stond een zwaarlijvig portier, met de handen op zijn rug. Brand ging de man voorbij en botste in de vestibule bijna tegen een heer aan, met lange, grijze knevels, die er uitzag als een gepensioneerd majoor of zo iemand, en die hem toebeet:

— Ik waande u toch oud genoeg, om op uw eigen benen te staan, mijnheer. Is het uw gewoonte om de mensen onderstboven te lopen?

Brand wilde een ongeduldig antwoord geven, maar hij slikte zijn woorden in, toen hij de grijze ogen van de majoor, met een eigenaardige, veelbetekenende uitdrukking op de zijne gevestigd zag.

Zijn bewondering voor Raffles' weergaloze vermommingskunst kreeg nieuw

voedsel, toen hij de bekende stem op zachte toon hoorde mompelen:

— Volg mij over een halve minuut naar de hall, daar kunnen wij rustig praten.

De gewaande majoor stapte met dreunende schreden naar de deur van de conversatiezaal, waar zich op dat tijdstip slechts weinig personen bevonden, daar bijna alle gasten in de eetzaal waren.

Brand wachtte nog een halve minuut, ging toen eveneens de zaal binnen en vond Raffles in een hoek zitten, in een gemakkelijke stoel en bijna onzichtbaar voor al degenen, die de glazen deuren van het grote vertrek voorbij gingen.

Brand nam tegenover Raffles plaats en zij konden hier ongestoord spreken, want er waren zeker geen drie personen in het zeer grote vertrek en die zaten dicht bij de deur.

— Wel? begon Raffles op zachte toon.

— Wel, er is geschied wat je ons per telefoon hebt opgedragen, antwoordde Brand glimlachend. Popescu zit gevangen in het huis in de Victoria Street.

— Je hebt hem dus ook herkend? vroeg Raffles verrast.

— Op het laatste ogenblik, en bij toeval. Hij bood in de loods tegenstand, zijn kleren hadden er duchtig van te lijden. Een nader onderzoek bewees de deugdelijkheid van mijn vermoedens. Een toen ik mijn man nu ook nog eens goed aankeek, herkende ik hem plotseling. Wij hebben met dat heerschap te maken gehad in New York.

— Zo is het, Charles. Naar het document behoef ik zeker niet te vragen.

— Hij had het stellig niet bij zich, Edward.

— Dat begreep ik dan ook wel. De kerel zou al heel onvoorzichtig zijn geweest er zich na de diefstal niet onmiddellijk van te ontdoen.

— Hoe heb je het kunnen ontdekken? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Eenvoudig door mijn hersens te gebruiken, amice. Het was betrekkelijk zeer eenvoudig.

In korte woorden deelde Raffles hem mede, welke ontdekkingen hij had gedaan bij zijn onderzoekingen in het huis

van Sir Reginald Woodstuff.

Brand had vol aandacht geluisterd, en zei toen Raffles zweeg:

— Dat was een knap stukje werk van je. Maar, helaas, ik moet wel vrezen dat al die arbeid vruchteloos is geweest.

— Dat kan ik nog niet inzien, Charles. Want ik heb in die tijd ook niet stilgezeten, en het een en ander met die brave, dikke portier besproken, die je wel gezien zult hebben. De gewaande Dora Morton heeft hier een paar malen bezoek ontvangen van een « als heer gekleed persoon », zoals het in de proces-verbaal heet en wij kunnen er wel van verzekerd zijn, dat die man zijn medeplichtige was. Hij is er vandaag gelukkig nog niet geweest, maar hij kan ieder ogenblik komen.

— Maar dan loopt alles mis, riep Brand verschrikt uit.

— Hoezo?

— Wel, men zal hem zeggen dat de zogenaamde Dora nog niet is teruggekeerd, hij zal verdwijnen, hij zal misschien argwaan krijgen en niet meer terugkeren.

— Daar is voor gezorgd, amice. Luister maar. Ik heb mij bij de portier uitgegeven voor een particuliere detective en hem in opdracht gegeven tot die man te zeggen, wanneer hij mocht komen opdagen, dat zijn vriendin, Dora Morton, heeft opgebeld en de portier verzocht heeft, haar vriend mede te delen, dat zij een uitnodiging voor het diner bij Sir Reginald niet had kunnen afslaan, en dat zij hem verzocht, tot half negen in haar logeerkamer op haar te wachten, want dat zij dan stellig terug zou zijn gekeerd.

— Prachtig, riep Brand met schitterende ogen uit. En als hij daar eenmaal is?

— O, dan zijn wij er ook, antwoordde Raffles laconiek. Er is een telefoon op iedere kamer en de portier zal mij onmiddellijk inlichten, als onze vriend onderweg is.

— En geloof je, dat hij het document bij zich heeft?

— Ik ben er vast van overtuigd. Het plan is natuurlijk, nog vanavond met zijn vriend, de heer Popescu, het Ka-

naal over te steken. O, het zit goed in elkaar, dat moet ik de Roemeense schelm tot zijn eer nageven. Maar toch niet zo goed, of er zijn zwakke plekken in de keten. Waar is James?

— Hij wacht buiten met de auto.

— Heel goed. Laat hem daar voorlopig maar wachten, want wij zullen de wagen misschien nodig hebben om die sinjeur, nadat wij hem het document hebben afgenomen, naar de plaats te vervoeren waar hij behoort.

— En Popescu?

— Die mag hem daar nog deze nacht gaan gezelschap houden. En nu weet je wat je moet weten; wij zullen ons maar vast naar de kamer van de schone Dora begeven.

— Heb je al gedineerd?

— Nog niet, amice, en ik vrees dat je nog wel even geduld zult moeten hebben, tenzij je eetlust het wint van je begeerte om het document in handen te krijgen.

Brand sprong op en zei vol verontwaardiging:

— Ik kan het wel tot twaalf uur vanavond uithouden, als het moet. Kom maar mee.

— Volg mij dan op enige afstand; het is beter dat men ons niet samen ziet. Het nummer van de kamer is 312, op de derde verdieping.

Raffles was reeds met zijn kaarsrechte houding, en zijn knevels trots opstrijkend, voortgestapt, bereikte nu de vestibule, sprak opnieuw op zachte toon een paar woorden met de portier en toen zag Brand hoe hij in de lift stapte.

Hij zelf liep naar buiten, waarschuwde Henderson, die zijn zak reeds bijna geleedigd had, vertelde hem dat hij moest wachten tot men hem zou nodig hebben, ging toen het hotel weer binnen, stapte op zijn beurt in de lift, die snel tot aan de derde verdieping schoot en vond na enig zoeken kamer 312. Raffles stond hem daar op te wachten, gewapend met een reservesleutel en tezamen traden zij binnen.

Raffles begon, met aanstonds de gordijnen voor de ramen dicht te doen en zei toen op zachte toon, na even aan de deur te hebben geluisterd, die hij reeds

van binnen had afgesloten:

— Hier achter kunnen wij ons uitstekend verbergen, Charles. Tot mijn spijt zal ik het licht moeten uitdraaien en ik ben wel gedwongen, je een weinig geduld te verzoeken. Bedenk dat het een zaak van gewicht betreft, en bezit je ziel in lijdzaamheid. Neem jij het raam van de hoofdstraat maar, dan heb je wat te zien. En denk er om, vertoon je niet, voor je mij het sein hoort geven, want ik denk dat wij met een uiterst

gevaarlijk heerschap te doen krijgen.

Raffles stak de hand naar de schakelaar uit, de kamer verzonk in duisternis en de beide mannen namen de posten in, achter de gordijnen, in de smalle vensternissen.

En wel werd hun geduld op een zware proef gesteld, want zij moesten bijna twee volle uren wachten, alvorens er eindelijk haastige stappen naderden en de sleutel in het slot van de kamerdeur werd omgedraaid.

HOOFDSTUK VII

EEN SLUWE ZET

Brand voelde zijn hart tegen zijn ribben kloppen, toen hij bemerkte, dat het eensklaps licht in de kamer werd.

Hij hoorde hoe de deur weer werd gesloten en het schuifelen van voeten over de vloer. Daarop een zachte uitroep van ongeduld, het afstrijken van een lucifer, het verschuiven van een stoel.

Hij durfde zich niet bewegen, daar hij volstrekt niet wist waar de man of vrouw, die zoëven was binnengetreden, zich bevond en hij hield zelfs zijn adem in, uit vrees dat het bewegen van het gordijn zijn aanwezigheid zou kunnen verraden.

Hij had zich met zijn rug naar het venster gekeerd, maar poogde vruchteloos door een kier van de gordijnen iets te onderscheiden.

Plotseling ving zijn oor een zacht gefluit op, dat als waarschuwingssein voor hem bedoeld moest zijn.

Zonder zich verder te bedenken trad hij meteen te voorschijn, de gordijnen terzijde duwend, maar onmiddellijk bemerkte hij, dat hij zich vergist had, want Raffles stond nog altijd in zijn schuilplaats en niet hij had gefloten, maar dat had de man gedaan, die daar aan de tafel gezeten was en wiens lippen nog getuigt waren, terwijl hij zijn

donker gelaat verrast omwendde naar het venster.

Brand had maar nauwelijks de tijd om iets anders op te merken, dan dat de man aan het hoofd gewond was en een grote verse pleister droeg op de rechterslaap.

Hij kon ook nog zien, dat hij zeer goed gekleed was, jong nog, en verder kreeg hij weinig gelegenheid om iets waar te nemen, want de bezoeker was reeds sneller dan de gedachte opgerazen, en was met een enkele sprong bij de deur.

Brand slaakte een kreet, half van woede, half als waarschuwing bedoeld en Raffles trad op zijn beurt in het vertrek.

Maar, helaas, toen was het reeds te laat.

De man met de pleister had de deur opengerukt, na de tafel met alles wat er op was, met een krachtige ruk in de richting van Brand te hebben geschoven, die hem wilde nagaan, maar met zijn voeten in het tafelkleed verward raakte. De vluchteling stond het volgende ogenblik in de gang, de deur achter zich dichttrekkend.

— Hem na, beval Raffles kortaf en rukte de deur weer open. Hij zag nog juist hoe de man aan het einde van de

gang als een haas voortsnelde, zonder zo dom te zijn, op de lift te willen wachten, die misschien wel juist onderweg was naar de vestibule.

De vluchteling had, helaas, het voordeel, dat hij alle gelegenheid had gekregen gedurende zijn bezoeken, de situatie in het hotel door en door te leren kennen, terwijl Raffles en Brand er nog nooit een voet gezet hadden.

Tot overmaat van ramp was deze bovengeang slechts matig verlicht en dat beetje licht wist de man die daar wegluchtte, tot in het geheel niets te reduceren, door tijdens zijn snelle retirade overal de schakelaars om te draaien, die hij voorbij kwam.

Gelukkig hadden Raffles en Brand slechts een paar seconden verloren en al kon de vluchteling zich onzichtbaar maken, onhoorbaar was hij niet.

Op het geluid afgaande, renden Raffles en Brand zo snel zij konden door de smalle gang, elkander onder het lopen aansporend.

De voetstappen van de man met de pleister klonken nu op de ijzeren achtertrap, die alleen maar gebruikt werd door de bedienden of door de gasten in geval van brand, en hij ging niet naar beneden, zoals verwacht kon worden, maar snelde integendeel naar boven, blijkbaar met het doel, om de zolderverdieping of het dak te bereiken.

Nauwelijks een seconde later begonnen Raffles en Brand op hun beurt die trap te beklimmen en stonden even later op een donkere zolderruimte, waar als even zoveel schimmen, tafellakens, slopen en handdoeken over lange lijnen te drogen hingen.

En die lijnen verrieden de vluchteling, want toen Raffles er een aanvatte, voelde hij duidelijk aan het trillen van het ijzerdraad, dat de man aan het andere einde het goed terzijde sloeg, dat hem in zijn loop belemmerde.

De zolder had wel acht of tien kleine raampjes, waardoor 'n weinig licht naar binnendrong, maar men kon toch niet verder zien dan enige meters.

Wel had Raffles onder het lopen zijn krachtige zaklantaarn ontstoken, maar daaraan had hij weinig op deze zolder,

waar overal grote lappen drogend goed, omlaag hingen.

De vluchteling echter was nog altijd te horen en Raffles hoorde ook nog iets anders: hoe ergens een zolderluik opengestoten werd, dat met een harde bons neerviel.

Kort daarna stond hij zelf aan de voet van het houten trapje, dat naar dat luik voerde, en toen kwam hij ook meteen tot de ontdekking, dat de man, die hij achtervolgde, inderdaad niet voor een klein gerucht vervaard was, want de scherpe knal van een revolvershot klonk en een kogel vloog hem rakelings langs het oor.

Hij schoot onmiddellijk terug, zag een donkere gedaante wegluchten op het dak en beklom vliegensvlug het trapje, door Brand op de voet gevolgd.

Even daarna stonden de twee achtervolgers op het dak, hijgend en vastbesloten, om de achtervolging niet zo spoedig op te geven.

Er rezen vier, zes schoorstenen uit het platte dak op, maar het was schier onmogelijk, dat de vluchteling zou willen trachten, zich achter een van die smalle, ijzeren pijpen te verbergen.

Daar zagen zij hem ook reeds weer, terwijl zijn gedaante zich aftekende tegen de heldere hemel, terwijl hij voort-snelde naar de rand van het dak.

— We hebben hem, juichte Brand opgewonden.

— Nog niet, klonk er uit de verte een schorre stem terug.

Wat er geschiedde konden de beide mannen niet zo duidelijk zien, maar een seconde later leek het alsof het lichaam van de vluchteling hoog door de lucht zweefde, terwijl men een dunne lijn zich zag aftekenen tegen de avondhemel.

— Hij gebruikt een vlaggestok, bij wijze van polsstok, riep Raffles. Wij hebben met een acrobaat te doen, geloof ik.

Raffles had goed gezien: de vluchteling wist natuurlijk, dat hij daar die vlaggestok zou vinden en had hem met weergalozе stoutmoedigheid gebruikt, om heen te zweven over een steeg van wel vier meter breed, welke het hotel van het naburige huizenblok scheidde.

Een ogenblik daarna hoorde men hoe de stok daarbeneden in de steeg met kletterend lawaai op de straatstenen viel.

— Die ladder, riep Raffles opgewonden. Ik wil niet dat hij ons ontsnapt.

Tegen een opstaande rand, leunde een vrij lange ladder en zonder hun loop te vertragen namen de beide mannen hem op en snelden ermede naar de rand van het platte dak.

Met vereende krachten schoven zij de ladder over de gapende kloof, waarbij bleek dat het andere uiteinde ongeveer een voet ver op een lager gelegen dak kwam te rusten.

— Houd de ladder tegen en belet hem af te glijden, beval Raffles. Ik zal het eerst gaan.

Met de vlugheid van een kat, liet hij zich afglijden langs de schuin geplaatste ladder, greep, toen hij de overzijde bereikt had, de onderste sporten stevig vast, waarna Brand op zijn beurt naar hem toegleed. Opnieuw begon de achtervolging.

De moeilijkheden namen echter toe, want de daken waren hier van ongelijke vorm en de beide mannen vreesden reeds, dat zij de vluchteling uit het oog verloren hadden, toen het lawaai van een glazen dakraam, dat waarschijnlijk bij ongeluk door zijn laars verbrijzeld werd, gevolgd door een gesmoorde vloek hun de plek verried, waar hij zich bevond.

Zij snelden er naar toe, zonder zich om het gevaar te bekommeren, lieten zich van een schuin dak glijden, klommen over een afrastering en zagen aan de andere zijde de man verdwijnen achter een grote, gemetselde schoorsteen, waaruit, naast elkaar, vier korte pijpen uitstaken.

De vluchteling gebruikte die schoorsteen als een borstwering en vuurde nogmaals vlug achter elkaar drie schoten af, maar de duisternis en misschien wel de opwinding deden hem ook driemaal missen.

De mannen hoorden reeds zijn hijgende ademhaling, toen hij, vloekend, weer verder vluchtte en toen eensklaps een val, een luide kreet en een rollende vloek...

De vluchteling had waarschijnlijk een misstap gedaan en Raffles en Brand meenden zijn gedaante ineengehurkt te zien in het midden van een veel lager gelegen dak.

Bij de sprong had hij wellicht zijn enkel verstuikt of zo iets.

Raffles bukte zich over de rand van het dak heen, het volle licht van zijn lamp op de vluchteling richtende.

Hij zag een bleek, van woede en pijn vertrokken gezicht, ogen, die van haat fonkelden.

En hij zag ook, hoe de man zijn revolver liet vallen, de hand in de zak stak, er een stuk papier uithaalde en dat snel in kleine snippers begon te scheuren, die aanstonds door de nachtwind werden opgenomen en naar alle zijden verspreid.

Raffles riep Brand een kort bevel toe, beiden sprongen op het lager gelegen dak en ijden op de man toe.

Deze zat hen grijnzend aan te kijken met opeengeklemd tanden.

Er lagen nog twee of drie kleine snippers op het dak.

Raffles nam er een van op.

Er stonden slechts een paar woorden op, maar die waren voldoende om hem te doen zien, dat die man zoëven het geheime concept verdrag in kleine stukjes had gescheurd, die nu over een afstand van vele mijlen reeds waren neergefladderd over daken en straten.

De man kreunde zacht en zei toen in slecht Engels:

— Dat gaat jullie neus voorbij, vervloekte speurhonden. Je bent te laat gekomen. En je kunt me niet eens wat doen; je hebt geen bewijs.

Raffles haalde slechts de schouders op en zei:

— Het is ons al voldoende dat je je daad niet hebt kunnen volbrengen, vuller spion. Kun je niet opstaan?

— Neen. Ik heb mijn enkel verzwikt. Als dat niet gebeurd was, dan zou je me niet zo gemakkelijk gekregen hebben.

Raffles keek om zich heen en zag een groot dakluik openstaan.

— Hij moet naar beneden, zei hij kortaf. Ik zal hem onder de armen vatten, Charles, ondersteun jij zijn benen.

Ik geloof dat dit een of andere fabriek is.

Niet zonder moeite droegen zij de man, die nu erbarmelijk kreunde, naar het luik, lieten hem langs de zoldertrap zakken. Het duurde bijna een vol half uur alvorens zij hem alle trappen hadden afgedragen van wat inderdaad een kleine fabriek bleek te zijn.

Beneden gekomen, maakten zij licht en Raffles belde het naastbijgelegen politiebureau op. Vijf minuten later haalde een patrouillewagen het drietal af, waarna Raffles op het politiebureau een volledige uiteenzetting gaf van hetgeen er geschied was, zonder evenwel te reppen van de plaats, waar Popescu zich bevond.

De registers werden geraadpleegd door een inspecteur, die met de grootste verbazing had toegelisterd en na vijf minuten had men de man geïdentificeerd. Zijn signalement was overal verspreid en hij werd gezocht door de politie van Parijs, van Wenen en van Rotterdam. Men had zelfs zijn duimafdruk.

De man heette Albert Weezendonck en was een Belg, geboortig uit Luik. Men zocht hem reeds gedurende een jaar en men had hem er reeds eerder van verdacht, de hand te hebben gehad in verschillende brutale diefstallen en gevallen van oplichting.

Raffles had die tijd Weezendonck met de grootste aandacht gadeslagen en vroeg nu aan de inspecteur:

— Gij zult mij toch zeker wel toestaan, mijnheer, een paar vragen aan de arrestant te stellen?

— Maar dat spreekt toch vanzelf, mylord, waar wij zoveel aan uw schrantheit te danken hebben, antwoordde de inspecteur haastig.

Raffles deed een stap op de Belg toe, die hem met duistere blikken aanzag, en toch met een zonderling trekje van zegepraal om de lippen en vroeg:

— Waar heb je die wonde opgedaan?

— Tijdens een twist, antwoordde de Belg onbeschaamd.

— Lang geleden?

— Eergisteren.

— Dan moet ik zeggen, dat je je uitmuntend gehouden hebt voor iemand

met een wond aan de slaap. Meestal zijn zulke kwetsuren zeer ernstig. Laat mij die wond eens onderzoeken.

De gevangene deed een stap achteruit en zei hees:

— Er valt niets te onderzoeken. Ik heb volstrekt geen pijn.

— Maar dat is juist heel verdacht, hernam Raffles, komaan, laat mij die pleister eens wegnemen.

De man wierp Raffles een blik vol haat toe, maar daar hij zich omringd zag door acht of tien agenten, begreep hij dat hij zich moest onderwerpen.

Raffles trok de pleister behoedzaam weg en tot grote verwondering van de inspecteur bevond zich daaronder volstrekt geen wond, maar een dun vlies, ter grote van een postzegel, van een geelwitte kleur en strak gespannen op de slaap.

Een ogenblik scheen het alsof Weezendonck zich woedend wilde verzetten, maar hij werd overmand en tot bewegingsloosheid gedoemd.

Raffles bekeek een ogenblik aandachtig het witte vliesje en zei toen plotse-ling:

— Ik zou willen dat men mij wat geest onzinnig bezorgde.

Een agent ging zwijgend de kamer uit en keerde een ogenblik later uit het laboratorium terug met een flesje en een schoteltje.

Raffles goot iets van de inhoud op het schoteltje, maakte zijn vinger nat en bestreek een paar malen het vliesje met de ammoniak, terwijl de agenten stomverwonderd toekeken.

Maar die verwondering nam nog toe, toen zij bemerkten, dat langzamerhand het vliesje zwarter werd en bedekt scheen te worden met zeer fijne puntjes.

— Ik zie dat gij daar een vergrootglas hebt liggen, inspecteur, zei Raffles glimlachend. Neem het maar eens ter hand en bekijk dit vliesje.

De inspecteur nam de loupe, keek er een ogenblik door en riep toen in de grootste verbazing:

— Het zijn letters. Het is een brief.

— Het is het geheime concept verdrag met Turkije, inspecteur, zei Raffles laconiek. Ik moet deze man wel mijn

compliment maken. Het is prachtig gedaan. Hij heeft het geheime stuk eerst, zeer verkleind, gefotografeerd en een afdrukje gemaakt met synthetische inkt op dit fijne vliesje. Slechts een stof als ammoniak kon daarna de letters er te voorschijn roepen en die woorden zijn alleen maar leesbaar door een sterk ver-

grotende loupe. Nu, inspecteur, ik beschouw mijn taak als geëindigd en ik wil er u alleen nog maar aan herinneren, dat er een zekere Gerald Mayfare in het cachot zit. Gij zult hem zeker wel onmiddellijk in vrijheid willen doen stellen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een Misdaad onder water

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Vuurgodin** door Sax Rohmer. — 2. **Moord en gros**, door Carroll John Daly. — 3. **Bill Berenger als Detective**. — 4. **Bill Berenger zoekt het uit**, beide door Douglas V. Duff. — 5. **Brief met Dynamiet** door William P. MacGivern. — 6. **Bluf**. — 7. **Lachende Vos**. — 8. **Zilveren Grafsteen**. — 9. **Sprekende Klok**, alle door Frank Gruber. — 10. **Moordmaniak** door Frederic Brown. — 11. **Op Weg naar Cairo**. — 12. **Moordenaars moeten ook leven**, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 - AMSTERDAM

Tel. 31791 - Postrek. 60092 - Gem. Giro N 2266